Sıcak Ayaz'ın yazarından

SERKAN ÖZEL

Kapalı Gişe Yalnızlık

Belki de aşk alnımıza yazılmış en yanlış reçetedir.

İLK BASKI 50.000 ADET

DESTEK @ EDEBİYAT

DESTEK yayınları

SERKAN ÖZEL

KAPALI GİŞE YALNIZLIK

Destek Yayınevi

Canı yanardı. . .
“Geçmiş olsun!” derdim.
Yüreği burkulurdu. . .
“Geçmiş olsun!” derdim.
“Ama seni seviyorum. . ” derdi.
“Geçmiş olmasın!” derdim.
Niye biliyor musunuz?
Çünkü aşktı benim tek derdim. . .

Sıcak Ayaz'ın yazarlarından

SERKAN ÖZEL

Kapalı Gişe

Yalnızlık

Belki de aşk alnımıza
yazılmış en yanlış
reçetedir.

DESTEK YAYINLARI: 441
EDEBİYAT: 145
KAPALI GİŞE YALNIZLIK / SERKAN ÖZEL

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Aslı Bahşi

Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Nisan 2014 (10. 000 Adet)
11. -15. Baskı: Nisan 2014
Yayıncı Sertifika No: 13226
ISBN 978-605-4994-43-4

İnönü Cad. 33/4 Gümüşsüyü Beyoğlu / İstanbul

Tel:(0212) 252 22 42
Fax:(0212) 252 22 43

www. destekyayinlari. com
info@destekyayinlari. com

facebook. com/ DestekYayinevi
twitter. com/destekyayinlari

İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri Matbaa
Sertifika No: 10614
Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8 Yenibosna Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 496 11 11

IÇINDEKILER

TEŞEKKÜR

Bazen insan zor dönemlerden geçer ve o zor dönemlerden geçerken de yanında güvenebileceği insanları görmek ister. Aslında elde hiçbir şey yokken ortaya bir eser çıkarmak da bir yazarın en zor dönemi gibidir. Ben *de her yazar gibi sizlere bu eseri sunmak için kâğıdım ve kalemimle oldukça zor dönemler geçirdim diyebilirim. Katılmış olduğum söyleşilerde de altını çizdiğim* gibi *amacım tıpkı ilk kitabım olan Sıcak Ayaz kitabımda olduğu gibi Kapalı Gişe Yalnızlık kitabımda da bir kitap yazmak değil, içimden dökülenleri kitaplaştırmaktı. Bu düşüncemi destekleyen ve aynı zamanda “İnsan gönlüyle bulduğunu, aklıyla kaybetmemeli, sözünün gereğiyle ve tüm içtenliğiyle yanımda olan Yelda Cumalıoğluna, yine günün her saati tecrübelerinden faydalandığım Ertürk Akşun a, aynı zamanda çok gece borçluyum dediğim Emre Kar ataş’a, varlığıyla bana her zaman güç veren Yaşar AV a ve Özel ailesine teşekkürlerimi sunuyorum.*

A*ilem’e. . .*

Sîzlerle yazan okuyucu birlikteliğinin de ötesine geçip büyük bir aile olduk. Dahası, bu aileyi bir arada tutmak güçken, biz daha güç olanı yapıp gün gün büyümeye devam ettik.

Çünkü gittiğimiz yer de varmak istediğimiz yer de belliydi. Adres: sevgi. . .

Bana “Ailemizin Yazarı” diyerek sevgiye giden bu yolu en önden yürümeyi yakıştırdınız. Sevgiye giden bu yolu yürürken de o güzel gözlerinizdeki ışığa ihtiyacım olduğunun farkındaydiniz. Bazen ben yazdım sizler ağladınız. Bazen de sizler anlattığınız ben ağladım. Yazılarımda genellikle yalnızlığından bahsetsem de yalnız değildim, sizler vardınız. İyi ki de varsınız. . .

Şimdi *uykumdan, kendimden ve hayatımdan çalarak yazdığım Kapalı Gişe Yalnızlık kitabımı sizlere emanet ediyorum. Tıpkı Sıcak Ayaz kitabımda olduğu gibi bu kitabımın da kötüyü güzelleştiren ve güzeli mükemmelleştiren insanların ellerine ulaşacağına eminim.*

Umarım bu kitabın son sayfası bittiğinde hayatınızda yeni bir sayfa açar, o sayfaya sevdiklerinizle “mutlu” olduğunuzu ve sizi sevenlere de “mutluluk” olduğunuzu yazarsınız. . Aşkla kaim. . .

Sevmeyenim'e. . .

Artık seni kim severse sevsin, benim seni sevdiğim kadar güzel sevilmeyeceksin. . .

"Unuttum!" dediğin zamanlar koşa koşa aklına geleceğim. Herkes sana biraz beni hatırlatacak. Sürekli aşkta kaybeden taraf sen olacaksın. Kazanan hep, sevmediğin yalnızlık olacak. Bir şiirde, bir sokakta ya da bir durakta karşına çıkacağım bir anı olarak. Sonra o anılar acılarına âşık olacak ve her yeni acıda beni aşk diye arayacaksın. Kaybettiğine pişman olacak, herkes hayatın bir yerinde yaşarken, sen pişmanlık yaşayacaksın. Dudakların "Mutluyum!" diyemeyecek hiçbir zaman. Duyduğun mutluluklarla yetinmek zorunda kalacaksın.

***Çünkü aşka giden yolun, seni sevenin yanında durmak olduğunu bir türlü bilemedin. Bu yüzden, sen kimi* seversin *bilmem, ama benim seni sevdiğim kadar kimse tarafından bu kadar güzel sevilmeyeceksin*. . .**

Kolay kolay da silinmeyecek yüzüm hüznünden. İşte tam da bu yüzden kırık dökük yarınlar seni bekliyor olacak. Çoğu kez gece olsun istemeyeceksin, yeni bir yarma uyanmamak için. Herkesin günü aydın olurken, sen iyi geçmeyen gecelerin hesabını kendine soracaksın. Belki bir gün kader bizi bir yerlerde karşılaştıracak. O zaman dilinin ucuna bir soru gelecek ama soramayacaksın:

"Bu kadar içten gülmeyi nereden öğrendin?"

"Acılarımdan!" diyeceğim gözlerinin içine bakarak. Önce acıya gülmem, sonra da acıların içinde bile gülebiliyor olmam senin canını acıtacak.

Çünkü öldürmeyen acı güldürür kimilerini. Sen bir seçim yaptın ve beni* öldürmeyi *seçtin.* Yapmış *olduğun hu yanlış seçimle, yalnızlığın bana gelmesine sebep olacaksın. Ama unutma; benim* seni sevdiğim *kadar kimse tarafından bu kadar güzel sevilmeyeceksin. . .

Gün gelecek ama sen gelemeyeceksin. Gelsen de zaten beni bulamayacaksın. Artık bıraktığın yerde değil seni unutmak istediğim yerde, kendimdeyim. Başkasına gitmeyi de göze alamıyorum, yorgunum. Bir başka hayatta ortak olacak cesareti bulamıyorum kendimde. Kim bilir belki de korkuyorumdur yeni birini sevmeye, sevip de yenilmeye. Zaten ne başka birinin anısında hatırlanmak istiyorum artık ne de bir başkasını aşk bilip sonradan ağrısına katlanmak istiyorum.

Çünkü ben seni; acı gününde de yanında olmak için sevmiştim. Her gün tekrar tekrar acıyı bana bırakarak gitmen için değil. Hem biliyor

musun? Gitmek de çözüm değil. Kime gidersen git; benim seni sevdiğim kadar* /cimse *tarafından bu kadar güzel sevilmeyeceksin. . .

Şunu da unutma:

Beni hiçbir zaman kendinden çıkaramayacaksın. Sonra hayata karşı kurulmuş en uzun cümlenin susmak olduğunu anlayacaksın. Ama artık çok geç. Ben, bizi çoktan bitirdim kendimde. Sen yine de fazla üzülme. Çünkü hayat, sana sahte mutluluklar sunacak kadar uzun. Kim bilir, sen de bir gün vazgeçmemek üzere seversin bir gün. . .

***Ama yine de benim seni sevdiğim kadar* /cimse *tarafından bu kadar güzel* sevilmeyeceksin.**

Aklında bulunsun. . .

"Dokunsalar ağlarım" demiştim ya hani; yanılmadım. Sana kim dokundaysa, hen ağladım. . .

Hep var olan hüzün, bir de hiç olmayan yüzün, söylesene yalnızlık bu mu son sözün?

Ben nerede yaşıyorum bilmiyorum, ama gözlerim yaşardı gözlerinde. . .

YAĞMUR *BİZİ BU ŞEHİRDEN SİLMEK İÇİN* YAĞIYOR

Bu şehri sana terk ediyorum. . .

Belki bir gün farklı insanlara gitmek için yürüdüğümüz sokaklar bize çıkar. Hiç düşündün mü? Ya da tek başına bırakıp giderken yürüdüğün o yolların sonu pişmanlıklarsa? Ve vardığında dönmek isterse ayakların? Yenilir de gözlerinden akarsa sakladıkların? Tüm soruların cevabıydı aslında geride bıraktıkların. ,, En başta da bu şehir. . .

Bilir misin en sevdiğinin nefes aldığı bir şehre en sevilmeyen olarak uyanmanın verdiği acıyı? Bir şehir bir kişi yüzünden bazen seni istemeyebilir. Uyanmak istemesen de zorla uyanman gerekir. Acıdır ama acılar her zaman gerçektir. Sen de benim en acı gerçeğimdin. Bilirdim, hiçbir zaman da geçmeyeceksin. İyi olmam için senin dışında ne bir çarem var ne de bir çare arayasım. Sadece kendimde bulduğum bir “alo” deme hakkım. Arasam açar mısın? Yoksa sevgime cevapsız kaldığın gibi o aramayı da cevapsız mı bırakırsın?

Aslında sen beni hep cevapsız bıraktın. Oysa yöneltecek çok sorum vardı sana. Tek sorunsa; ne yöne gittiğini bilmiyordum. Her adımda kendini benden uzaklaştırdığın kesin ama kime yakın olmak istiyordun? Ne kadar gerinde kalırsam kalayım merak ediyordum. Söylesene; beni kaybedecek kadar kimi, neyi kazanmak için gidiyordun?

Öyle ***ya, ne fark eder ki? Sonuçta*** **gidiyordun. . .**

Bu ***şehri hana bırakarak, Bu şehrin içinde beni bırakarak, Bizi bu şehirde unutarak, Unutmayı hep hatırlatarak, Gidiyordun*****. . .**

Zorsun ve zoru seviyorsun. Ama imkânsızı sevmiyorsun. Halbuki imkânsız değildim? Sadece imkânın varken sızı olmayı sen seçtin. Bu şehirde yaşanacak ne varsa bensiz yaşa dedin. Senin yaşadığın ama seninle yaşamadığım bir şehrin sabahına uyanmaktan bahsetmiştim. Ama işin aslında ben sensiz gecelerde hiç uyumayı da beceremedim. Kısa süreli göz kapamalarım oldu sadece. Onun da sebebi sensizliğe dökülen damlaları gözlerimde tutma isteği. Zaten onu da hiç beceremedim.

Ben neyi istedimse, o beni istemedi. Ya da ne bileyim; belki ben istemeyi bilmiyorum. Belki de Yaradan istediklerimden daha iyisini vermek için isteklerimi erteliyordu. . .

"Hayat, ihaneti telafi etme imkânı vermez sadece ömründen düşer" derdin. Umarım gitmeye ikna ettiğin ayaklarınla ömrünü eksiltmiyorsundur. . .

Oysa ***bu şehir, Gülüşün kadar güzel, Ellerin kadar*** **sıcak, Ve "bizi" sonsuza** ***kadar yaşatacak***

Gibi gelirdi.

Gelseydin geri. . .

Ne gelmeyeceğine inandıracak kadar "unut" bıraktın ardında ne de gel dersin diyecek "umutları" öldürtebildin aklımda. Sadece gittin. Aslında her aşkın bir gideni vardır. Sen de bizim aşkımızın gideniydin. Bu şehirde kalacak kadar, bu şehirde beni bensiz bırakacak kadar gittin.

Peki, ya sensiz mutlu olmayı tercih edersem bir gün?

Bu kez de sana dar gelmez mi bu şehir? Her köşe başında beni aramaz mı gözlerin? Aramaz öyle değil mi? Neden arasın ki? Sen bende aramadığını bulmuştun. . . Sevgi.

Keşke **sen** ***de sevseydin beni. . .***

Yada

Keşke hiç sevmeseydim seni. . .

Ne yani; şimdi bu şehre her gün yeniden doğan güneşte başkasının yüzünde mi günaydın olacaksın? Bir başkası ile mi sokak lambalarında bu şehri adımlayacaksın? Ya onun adımlarıyla gittiğin yollar mutluluğa varmazsa? Gel sen, kalbimi dinle. . . Gitme.

Yağmur bizi bu şehirden silmek için yağıyor, Gökyüzünün gözü doluyor, sonra da içine ağlıyor. . .

Bu *şehre.*

Sonbahar diye yaş olup ıslatıyor yalnızlık,* Sonra *da yalandan ne varsa aşk diye sunuyor. . .

Bu *şehre.*

Bir umut mevsimi olup yaşatıyor, Kurumuş bir yaprak gibi veda ediyor sonra aşk. . .

Bu şehre.

Şimdi bir hoşça kala sığdırma vakti bu şehri. Şimdi gitme vakti. Çünkü gitmesem bizi unutamam. Kalsam kendimi yaşatamam. Seni görmeden, hatta seni görememe korkusuyla kalmaktan çok yoruldum artık ki zaten dönmen için de çok geç belli ki. Dönecek olsan tüm şehrin yolları bana çıkardı. Bir bahane araşan beraber bu şehirde yaşıyor olmak bile yeterdi. Ama sen bitmesini, bitmemizi istedin. Başardın bunu. Başardın say bunu. . .

Çünkü ben artık gidiyorum. Seni değil bensizliği bırakarak bu şehri terk ediyorum.

Öyle ya, Bu şehrin en *soğuk yeriydi gözlerin.*

Biliyorum. . .

BİR İNSANIN DALLARI

Bir ağaç düşün. . .

Kış mevsimine çırılçıplak soyunmuş ve dallan kırılmış bir ağaç. . .

Bir ağacın dalları kırıldıktan sonra, dik duruyor olması bir

şeyi değiştirmez öyle değil mi? Evet belki ağaç yine ağaçtır. Ama bir insan ona baktığı zaman ilk gözüne çarpacak olan şey, ağacın dik duruyor olması değil, dallarının eksik olmasıdır.

insanlar için de aynı şey, güven için geçerlidir.

Güven, bir insanın dalları gibidir.

Dalları kırılmış bir insanın dik duruyor olması bir şeyi değiştirmez. İnsan yine insan olabilir. Ama güven vermeyen insan, iyi bir insan olabilir mi?

Güven her şeyin başıdır. Ailenin, arkadaşlığın ve hatta aşkın. . .

Güven yoksa her şey biraz eksiktir. Ama güven varsa, eksik olan şeyler görmezden gelinebilir. Çünkü bir insana güveniyorsan, onunla her yola çıkabilirsin. Her zorluğu aşabilir, kendine “Bu da geçecek!” diyebilirsin.

Bir insana baktığın zaman onun ne kadar iyi biri olduğu değil, ona ne kadar güvenebildiğin önemlidir. Güven yoksa iyilik de kötülükten

sayılabilir.

Güven öyle bir şeydir ki, insanın yalnızlığını da alır götürür çoğu zaman. Birine güven duyduğun sürece kimsesiz kalmazsın. Bu yüzden en olması gereken yerde olan insandır, güvendiğin insan.

Ama yine de bir insana bakarak ya da o insanı tanıyarak güvenilir olup olmadığını anlayamazsın.

Çünkü bir insanın iyi biri olduğunu görebilirsin, ama güvenilir olup olmadığını sadece hissedersin. . .

ÇİTSİN

O gitti diye

o seni sevmedi diye üzülüyor hatta ağlıyorsun değil mi Yapma bunu Acıyı yenmek istiyorsan yalnızlığa alışacaksın Yalnızlık öyle bir gelecek ki sana Hem de hiç gitmemek üzere Unuttun mu

Sen kendine yetecek kadar güçlüsün

Bırak giden gitsin

Kalan hep sensin

sen olmalısın

Kalırsan

bazı şeyler zor gelecek ama kolaydan

yani gidenden vazgeçmiş olacaksın Vazgeç gitsin. . .

Sen benim en güzel hatamdın.

Ve ben hatamla hiç yüzleşemedim.

Kaç cümlenin içimde kullandıysam seni, işin içinden çıkamıyorum. Sanırım seni anlatayım derken, ben bitiyorum. . .

Ve ben seni, içimden atmaya bile kıyamadım. . .

AKLİMDASIN

Şimdi kimde kalıyor, kimi gözlerinle aşka alıştırıyorsun bilmiyorum ama ben bu gitmeleri senden çok önce ezberlemiştim. Sadece bir umuttu benimkisi. Ama bu kez de olmadı. Hayat yine en iyi bildiğim yerden sordu ve en sevdiğim cevapladı. Gitmek sende, gittiğin yerde bitmek bende kaldı. Oysa gitmesen, daha sana sorulacak bir dünya sorum vardı. Sorularım cevapsız, bense aşka giden yolda yalnız kaldım. Kaldım kalmasına da, sen de gitmiş sayılmazsın. Öyle ya, aklimdasın. . .

Yarın güneş ikimiz için doğar mı?

Yoksa yağmur yine ayrılığımıza ağlar mı?

Mutlu olmak mı?

Varsın mutluluk sende kalsın, Nasılsa aklimdasın. . .
Zaman ayrılığa pansuman olur mu?
Ya da ayrılık zamanla son bulur mu?
Yoksa bunlar bir umut mu?
Varsın tüm umutlar sende kalsın.
Nasılsa aklimdasın. . .
Belki unuturum seni ne dersin?
Belki de sen unut demekten vazgeçersin?
Veya artık hiç gelmez misin?
Varsın tüm kalmalar sende kalsın.
Nasılsa aklimdasın. . .

“Aklım nasıl alsın?” dedim ilk zamanlar. Ama sonradan öğrendim ki; bazı acılar insana iyi geliyor. Son yaşadığın acı ondan öncekileri biraz da unutturuyor. Evet, belki sen bana iyi gelmedin. Sadece iyi gittin. Güçlüydüm, daha da güçlendim. Geçmişin üzerini biraz da senin geçip gitmenle örttüm. Kaldı ki bu saatten sonra seni unutmamı bekleme. Çünkü seni unutursam senden öncekileri hatırlayacağım. Şimdi ne kadar ağlıyorsam, kat kat fazlasını susacağım. İçime kapanacak, sonra içimin içinden çıkamayacağım. Bu yüzden ben seni unutmayacağım. . .

Yeni yeni mutluluk denemelerim olacak. Kimisinde başaracak, biraz olsun ağrıyan yanlarımı tebessümle saracağım. Kimisinde ise başaramayacak, mutlu olmak isterken daha da mutsuz olacağım. Yılmayacağım! Belki başaramayacağım sensiz mutlu olabilmeyi, ama en azından başarmak için çalışacağım.

Bir gün tekrar yenilmek için değil de, yeniden sevmek için kalbimin kapılarını senden bir başkasına aralayacağım. Yokluğunla dolmuşluğu, yok etmek için başkalarıyla boşaltacağım. Bıraktığın yerde olmayacağım artık hiçbir zaman.

İnandığım yerden inandıklarımla devam edeceğim bu yola. Belki o yol güzel günlere çıkmayacak ama hiç yürümemekten, olduğun yerde ölümü beklemekten iyidir. Hem bir başkası ile yürümek, bir başına gitmekten daha değerlidir. Zor mudur değil midir bilmiyorum ama zaman er ya da geç her şeye cevap verecek.

Kazandığını düşünenin de, kaybettiğini bilenin de zamana inanması gerekir. Aslında biz biraz da yanlış biliyoruz zamanla ilgili üretilen teorileri. Çünkü geçen zaman değildir, zamanla gelip geçen bizlerizdir aslında. Ne

yani, bizim aşkımızın da geçip gideni sensin öyle mi? Peki, geç git. Ama benden sonra başladığın aşklardan da gideceksen, gitmekte gecikme. . .

Öyle *ya,* sen *kendine gittim desen de, gittikçe geliyorsun* işte. . .

Aklimdasın. . .

Beni yarım bırakma, başkasına can olur. Beni yarına da bırakma, can bu belli mi olur. . .

Gidiyorsun! Ve bu gitmek "bizi" bitirecek. Ama yine de bu gidişin güzel yanlan yok değil. Öyle ya, gitmek için önce benden geçmen gerekecek.

Çok gülerim. . .

Ve bunun sana küfür olduğunu kimse anlayamaz.

IKI KELIME

İki kelimeyi bir araya getirir misin?

Getirir ve beni sevdiğini söyler misin?

Her insan gibi benim de biraz sevilmeye ihtiyacım var şimdi. Bir insanın sevgiye aç olması ne kadar da acı değil mi? Üstelik bu açlığı doyuracak binlerce insan varken, binlerce insanın içinden sadece bir tanesini beklemesi, bekledikçe de beklediğinin gelmemesi. Acı işte, acı adından ötesi. . .

Zaten her insan biraz yorulurmuş bu hayatta duymak istediklerini beklerken. Ben de yoruldum fazlasıyla seni bekİerken. Yoruldukça da sustum, Susmasam, kelimeler ağırlık yapacaktı. Sustukça, ağrı yaptı. Hiç tanımadığım bir çift dudaktan çıkacak yalanlar aradım sığınacak. Ve yalan sahibinin gözlerine hiç bakmadım. Baksam, bilirim gözler seni arayacak.

Benim için kurulan cümlelerin sonunu bekledim ben hep seni bekler gibi. Ama ne cümlenin sonu güzel bitti ne de cümlenin sonunda bitirmek istediklerim. Anlayacağın her cümlenin sonunda ben acıya bir kez daha büyük baş-ladım.

Ama unutma;

Acıya nokta koymayı başarabilirsem, seni de unutmaya başlarım

İnsan olur olmadık insanları sever mi? Severmiş. Seni unutmak için olur olmadık insanları sevmeye başladığımda anladım. Buna ister çaresizlik de, istersen tek çare. Ama biliyor musun; hiçbirinde güzel durmadı adım. Halbuki beni aşk bilirdim sende. Şimdi sen neden yaş diye adım bıraktın bende? Olmadı, olmadı işte. . .

Hayat böyledir belki de. Her şey olması gerektiği gibidir tam da şu an. Etrafıma bakıyorum da, kimisi doğuyor, kimisi ise ölüyor. Kimisi çok

mutluyken, kimisi de kim bilir hangi acısına ağlıyor. Ve sen; sen de gidiyorsun. . .

Bu *gitmek, bizi değil seni bitirecek*. *Haberin olsun*...

Ne zaman seni aklıma getirsem, yaşadığım şehri anımsıyorum. Yüksek bir tepeden bu şehre bakmak gibi geliyor sana uzak kalmak. Uzaktan öyle güzel, öyle can alıcısın ki, seni sevmemek elde değil. Ama ne zaman bu şehrin içine girsem, boğuyor, daralıyor tüm sokaklar. Yaşamak mümkün değil. Sen de öylesin işte. Ne seni öldürebiliyorum kendimde, ne de içimdesin diye yaşamaya devam edebiliyorum kendi kendime. . .

Anla! Anla işte. . .

"Bazı kelimelerin etkisinde fazla kalıyorsun" diyordun ya hani, haklıydın.

Çünkü kimse daha önce hana senin kadar güzel "Seni seviyorum. . . " dememişti. Evet, daha önce de birçok yalana şahit olmuştum. Ama ben, ilk kez bir yalana inanmak istiyordum. . .

Ömrüme ödevsin; yaza yaza bitiremediğim. . .

Güneş batarken, hayatım; sonbahar geldiğinde, düşen gözyaşlarım ve nerede söz konusu aşk olsa, üşüyen hayallerim gelir aklıma. . .

"Uzaklar" diye bir yer var ve sahip olduğum her aşk sanki oralara emanet. . .

***NE* YANI?**

Kapıyı her araladığında, her akşam elinde bir somun ekmekle, bir başkası mı gelecek evine?

Onunla en sevdiğin yemeği yerken, yine onunla mı güleceksin?

Benimle değil de, onunla birlikte mi üzüleceksin?

Ne yani;

Hayatının kalanında hep onu mu seveceksin?

Ben mi?

Bense hep kaybedeceğim, ama sen hiç bilmeyeceksin.

Kendimi kaybetme pahasına da olsa seni seveceğim, ama sen yine de gelmeyeceksin.

Ve belki bir gün sen de özleyeceksin.

Anlayacağın biz bittik

ve sen bunu kendine bile hiç söyleyemeyeceksin. . .

Gözlerin çocukluğuma inmek gibiydi, belki de o yüzden inandım her masalına. . .

Gece seni uyanık tutuyorsa, içindeki yalnızlığı uyutamadığındandır. Ama o gece sabaha varmıyorsa, içindekini unutamadığındandır.

Olur da bir gün aşkıma düşersen, kal orada. Hatta kimseye aldırma çünkü ben *gelip* ***alacağım seni. . .***

SOGUR İŞTE

Hayatta her şey biraz soğur, biraz eksilir. Masanın diğer ucunda soğumaya terk edilmiş yarım bir kahve, yastığın bir diğer. eşi, olmayan bir sesin eksikliği soğutur evi. Hatta yağmura karşı dik duran şemsiyenin altındaki bir elin yokluğu. En önemlisi de, çok seviyorum derken, hiç sevmemiş bir kah bin boşluğu. . . Peki, ya bir insanın umutları? Onlar soğumaz mı? Soğur elbette. Hem de öyle bir soğur ki, yarınlardan bir şey umut edemezsin. Gidene “Gel!” bile diyemezsin. Yine de beklersin. Beklerken de, hiç aklına getirmezsin başkasını sevmiş olabileceğini. Ya seni el bilenin ellerinde şimdi başka bir el varsa? Ya da ellerini ısıtmasını umut ettiği biri varken, seni çoktan unutmuşsa? Sorular, sorular. . . Tüm soruların cevabı da sende saklı aslında. Ama kendine itiraf edemiyorsun işte. Hiçbir zaman edemeyeceksin de. Elden de bir şey gelmez. Öyle ya, sen onun için artık bir elsin. Sadece beklersin, beklersin ki gelsin. . .

Alıştır kendini gelmeyecek. Gelmedikçe, sen bekleyeceksin. Sen bekledikçe bir bir eksileceksin. Ve her şey büsbütün soğumaya devam edecek. Üstelik bir zaman sonra sen de kendinden vazgeçeceksin. Çünkü zamanla öğreneceksin ki; vazgeçmediğin bu aşk her gün biraz daha seni bitirecek.

Kendinden vazgeçmesine vazgeçersin de, yine de ondan vazgeçemezsin. Sadece seversin. Sevdikçe hayatın soğur, ısıtamazsm.

Çünkü senin sevdiğin seni hiçbir zaman sevmeyecek ve sen de bu gerçeği hiçbir zaman unutamayacaksın. . .

Bu gidiş sana mutluluk getirmez. Çünkü ardından gelmeyeceğim.

"Her şeyin fazlası zarar" derler ya hani; bensizlik de sana zarar verecek. Ama artık her şey için çok geç. Çünkü zararın neresinden dönersen dön, o yol artık benden geçmeyecek. . .

Ve ne zaman gece olsa, sanki ömrüm y'aralanıyor. . .

Dön *artîk!* ***Avazım çıkana kadar bağır amam belki ama inan canım çıkana kadar ölebilirim. . .***

Kaç katil gördüm, hiçbiri senin gibi seve seve gitmiyordu.

Ve kaç ceset gördüm, hiçbiri senin kadar soğuk gelmiyordu.

O; sona doğru yaşardı hayatı, bense ona doğru. . .

BIR AŞK IKI KIŞILIK ŞEHIRDIR

Onu tanımadan önce ne zaman dışarıya çıksam ellerim cebimde gezerdim* Mevsimle alakası yok, geçmişten gelen bir alışkanlık bu. İnsan bazı alışkanlıklarından vazgeçemiyor. Kim bilir; belki de vazgeçmek istemiyordun Ben vazgeçmeyi istemeyenlerdenim. Çünkü bilirim ki; bir insan en az iki kişidir. Biri hep olmak istediği, İkincisi ise her zaman olmak isteyip de olamadığı. Yani hayalindeki. Sırf hayalimde olmak istediğim bir insan karakteri yüzünden, çoğu zaman yalnızlığı tercih ettim. Günübirlik ilişkilerim olmadı mesela. Bu yüzden de pek heyecanlı bir hayat süremedim. Yine de günübirlik ilişkilerim olmadığı için, erken kaybeden taraf hiç olmadım. Ya da kimse kendini bana aşk diye tanıtıp, sonra da acı diye ezber yaptıramadı. Sadece doğru insanı ve doğru zamanı bekledim.

En güzel yanı da, kimseyi yarı yolda **bırakmadım. . .**

Yalnız olmanın zor yanlan da yok değil. Bazen kendi kendine konuşmanın da ötesine geçer, kendi kendine susarsın. Ben iyi susanlardandım. Mutlu olduğum zamanlarda da, o mutluluğu paylaşmak için çevremde insan bulamayanlardan. Zaten bana göre mutluluk paylaşılacak bir şey de değil. Aksine mutlu olduğunu anladığın andan itibaren kendini senden azaltmaya başlıyor, daha sonunu göremeden, sen bitiyorsun. . .

Bir aşkın diğer aşktan pek de farkı yok. Sen kafanda bir senaryo yazıyorsun, karşındakinin de rolünü iyi oynamasını bekliyorsun. Sonra beklenmedik bir şey oluyor. O, ona verdiğin rolden sıyrılıp, yönetmen olmak istiyor. Yani anlayacağın film daha çekilmeye başlanmadan son perdesi iniyor.

Bir aşk iki kişilik şehirdir. . .

Bir insanı tanımak, hayatında ilk kez gördüğün ve hayatına artık orada devam edeceğin bir şehri tanımak gibi değil midir biraz da hepimiz için? Her gün bir sokağını öğrenirsin. Bazen kaybolur, bazen de o şehri terk etmek istersin. Hatta bir süre sonra gittiğin yerlerde, o şehri özlediğini fark edersin. Evin olmuştur çünkü vazgeçemezsin. . .

Tıpkı aşk gibi!

Sevmek, bilmediğin sokaklarda korkmadan yürümek değil midir zaten? Karanlığa aldırmadan, sonunu düşünmeden ve hiçbir zaman yorulmadan. . . Çünkü o sokaklar sana sürekli yenilikler sunacaktır. Bir gün onun kokusu

tenine sinecek, bir gün onun gözlerinden dünyaya bakacaksın. En olmadık yerde ellerinden tutacak, seni tekrar hayata bağlayacak. Ya da en olması gerektiği yerde olmadığı için, ondan vazgeçmek isteyeceksin. Gerçekten sevmişsen, ondan vazgeçmeyi hayal bile edemezsin. Evin olmuştur çünkü vazgeçemezsin. . .

Ama bazen kararır o şehrin sokakları ve sen önünü göremezsin. . .

Çünkü her aşk kendi içinde doğurur ayrılığı. Ve her zaman iki seçenek sunar sana. Ya karanlıktan korkup olduğun yerde duracaksın ya da karanlığa rağmen o yolu yürümeyi göze alacaksın. Acı geldi mi, aşktan kaçmayacaksın! Çoğumuzun aşkta kaybetme sebebi de bu zaten. Hemen hemen hepimiz daha onu tanıdığımızda bize getirdiği mutlulukla yetinme gayretindeyiz. Halbuki mutluluğun en güzeli, acının en büyüğünden sonra gelir. Nasıl ki aşkta sevgi ve güven ne kadar önemliyse, en az onlar kadar önemli bir şey daha vardır. Sabır!

Onun yanlışlarını görmezden gelerek, bazen alttan alıp bazen de her şeye rağmen yüzüne gülerek, çoğu zaman kendi isteklerinden önce onun isteklerine önem vererek sabretmeyi öğreneceksin. Zor olacak belki ama seviyorsan, sabredeceksin. . .

Yine de senin bu yaptıkların hiçbir zaman bir aşkta iki kişilik mutluluk etmeyecek. O da en az senin kadar sabırlı olmalı, en az senin kadar inanmalı kendine. Sonrası zaten belli! Mutluluk. . .

Bazen de ne yaparsan yap, yolun sonu mutluluğa varmaz. Karşındaki dayanamamıştır senin aşk için dayandıklarına. Zor gelmiştir sabretmek. Bu yüzden kolaya kaçmıştır. Kolaydır çünkü vazgeçmek. Terk etmek koymuştur artık bu kadar sevemiyorumun adını.

Sahi, sen hiç güzel terk edildin mi?

Ben edildim. Öyle güzel terk etti ki beni ardından bile gidemedim. “Gitme!” desem yine gidecekti. Bu yüzden gitme de demedim. Onun tarafından bakıldığı zaman, onu kaybeden olmuştum. Benim tarafımdan bakıldığı zaman İse, kendimi kazanan. Bu hep böyledir zaten. Giden farkında olmasa da sana giderken mutlaka bir şeyleri kazandırır. Misal; geriye kalan günlerini veya ileriye artık tek başına da yürüyebilecek güveni kazanırsın. Ya da buna benzer birçok şeyi. En kötü ihtimalle ise; kaybetme konusunda kazanırsın.

Benim payıma en kötü ihtimal düştü. Yani kaybetme konusunda kazanmak. Aslında ben hep kaybetmişim bu hayatta. Sadece bu gerçeği o

vurdu suratıma.

Belki de bu kadar güzel gülmeseydi, acı bu kadar acıtmazdı. . .

Aşk için zamana yenilmeyenlerdenim. Kimisi zamanla aşk bildiklerini unutur, kimisi ise öyle sever ki zamanı bile unutur. Ben ikisi de olmadım hiçbir zaman. Saat seni kaç geçti? Takvim bizi kaç kere eskitti? Ya da "biz" olmak için daha ne kadar kendimden vermem gerekliydi? Bunların hiçbiri önem teşkil etmedi bende. Çünkü ben doğru sevmeyi bilenlerdenim. Sevdim mi, dosdoğru severim. Seni de öyle sevdim. Ama ne zaman gözlerimi kapatsam, gülüşün geldi gözlerimin önüne ve ben yenildim. Yenildim işte, bir kez daha sevdim. . .

Sonradan anladım ki, adın hayat boyu ezbere bildiğim ama bir daha asla okumayacağım bir şiir gibi aklımda kalacak. Bilirsin; ezberlemek öğrenmek kadar etki bırakmaz insanda. Tekrar yapmazsan, zaman unutturur ezberlediklerini. Ve ben; tekrar yapmayacağım. Yani unutacağım seni. . .

Sen de şunu unutma! Sen beni şair değil, ben seni şiir yaptım. . .

Zaten senden sonra da eski alışkanlıklarıma geri döndüm. Sokağa ne zaman çıkarsam çıkayım yine eskisi gibi ellerim cebimde geziyorum.

Bazen ellerimi cebimden çıkarma isteği geliyor, çıkardığım zaman da yazıyorum. . .

Ama artık sana değil:

OKUYUCULARIMA. . .

Her ne kadar dudaklarına yakışan bir yalan gibi dursa da adım, sen söyle; ben yine inanırım.

Kalp kırılmış bir kere; ağzınla aşk tutsan yaranamazsın. Dikenleri çoktan batmış bu ayrılığı, en güzel yara bildim.

Gelsen de saramazsın. . .

Ve sen öyle bir gittin ki, ne adın kaldı ne de dermanım kaldı. . .

BIR SOLUKTA

Artık nefes alamıyorum. Ne zaman nefes almaya kalksam hayatın seni benden aldığını fark ediyorum. Kaybediyorum anlıyor musun beni? Kaybediyorum. . . Önce çok sevdiğim için seni, sonra da seni sevdiğim için kendimi. Bugüne kadar kimi sevsem hayata karşı kaybettim. Ama ben ilk kez sana karşı yenilgiyi kabullendim. Oysa çok sevmiştim. . . Sen de öyle söylemiştin. "Çok seviyorum" demiştin. Söylesene; bana çok sevdiğini söylerken, hayalinde kimdim? Beni, yalnız bırakacak kadar gitmek istediklerin mi? Yoksa bana gelirken yalnızlıklara bırakıp da geldiklerin mi?

Hani bizi sevmiştin? Söyle hangimizi sevdin? Gittin işte, gittin! Gelmemek üzere gittin. Gelmeleri eze eze terk ettin. Gitmemeliydin. Gözlerini görmeden yaşayamam derken ciddiydim. Belki de hayatta tek ciddiye aldığım şey gözlerindi, o yüzden bana bakarken gözlerinin içiyle hiç gülmedin. Bir gün gelir misin? Gelirsen beni geldiğin yerde bulur musun? Bilmiyorum artık. Tek bir şeyi biliyorum; hayatı hatırlamak için, seni unutuyorum.

Canımdın bir zamanlar

Ama şimdi sadece kötü bir anı olarak kalacaksın.

Ve ***bugüne kadar tüm yaşattıkların için sağ olsan da Bir daha asla solum olmayacaksın.***

Ağlamakta geç kalmışız.

Gülmek desen, o da bize erken.

Yani anlayacağın;

ne tam ağlayabildik gülmeyi beklerken ne de gülmeyi öğrenebildik ağlamak varken. . .

TERK ETMEK *İSTERSİN*

Bir aşkı unutmaya çalışmak, en fazla gözleri yorar. Unutamazsın. Bir yalnızlığı eskiterek yeni bir hayata başlamaya çalışmak, kendinle yarışmaktır. Başlayamazsan, yenilirsin. Ama her şeyin sonu değil bu. Sadece kaybetmeyi Öğrenirsin.

Neyi, kimi kaybettiğini zaman sana gösterecektir. Belki doğru insanı yanlış sevdin, belki de yanlış bir insanı kalbine koydun ki aşkın en tehlikelisidir yanlış sevmek. Bir insanı yanlış seversen, yalnız sevmek zorunda kalırsın. Çünkü o bunu hissederse senden gitmekle de kalmaz, seni sana terk eder. Yanlış bir sevgide, doğru bir davranıştır bu. İlk başlarda anlayamaz, onun gidişine kızarsın. Hatta öyle büyük bir yanlışlıkla sevmişsindir ki onu, zaman anlamana izin vermez, gidene kızmaya devam edersin. Kendi kendine sorular türetir, yine kendinde cevaplarını aramaya devam edersin.

Acaba çok sevdiğim için mi *gitti?*

Bir gün o da beni özler mi?

Bir çift olmak uğruna tekrar geri gelir mi?

Ağlamakta geç kalmışız.

Gülmek desen, o da bize erken.

Yani anlayacağın;

ne tam ağlayabildik gülmeyi beklerken ne de gülmeyi öğrenebildik ağlamak varken. . .

TERK *ETMEK İSTERSİN*

Bir aşkı unutmaya çalışmak, en fazla gözleri yorar. Unutamazsın. Bir yalnızlığı eskiterek yeni bir hayata başlamaya çalışmak, kendinle yarışmaktır. Başlayamazsan, yenilirsin. Ama her şeyin sonu değil bu. Sadece kaybetmeyi öğrenirsin.

Neyi, kimi kaybettiğini zaman sana gösterecektir. Belki doğru insanı yanlış sevdin, belki de yanlış bir insanı kalbine koydun ki aşkın en tehlikelisidir yanlış sevmek. Bir insanı yanlış seversen, yalnız sevmek zorunda kalırsın. Çünkü o bunu hissederse senden gitmekle de kalmaz, seni sana terk eder. Yanlış bir sevgide, doğru bir davranıştır bu. İlk başlarda anlayamaz, onun gidişine kızarsın. Hatta öyle büyük bir yanlışlıkla sevmişsindir ki onu, zaman anlamana izin vermez, gidene kızmaya devam edersin. Kendi kendine sorular türetir, yine kendinde cevaplarını aramaya devam edersin.

Acaba çok sevdiğim için mi gitti?

Bir gün o *da beni özler mi?*

Bir çift olmak uğruna tekrar geri gelir mi?

Alıştır kendini. Hepsinin cevabı hayır. Hepsinde vardır elbet bir hayır. Aslında yanlış seven birisi için kadere sığınnıak da zor gelir çünkü içinde hep bir isyan, hep bir hayata karşı inatlaşma besler. Hatta bir süre sonra kalan doğrular da yanlış olmaya başlar. Sonu gelmez gitmelerin. Hiç başlamaz bitirmek istediklerin. . .

Peki, ya yanlış *insanı doğru sevmişsen?*

Doğru severken, kaybetmişsen? İşte o zaman geride kalan aşk olur ve geriye kalan ne varsa hep yaş olur. Başta hissetmezsin terk edilmenin acısını çünkü aşk hâlâ sıcaktır. Sonradan sonraya anlarsın ki, gidenin kalbinde sana karşı duyduğu aşk soğumuştur. İşte ondan sonra başlar gerçek acılar. Ne kalmışsa seninle, kalabalık gelir. Geriye neyi bırakmışsa senin eline, hep yük olur. Vazgeçmek ister, terk etmeyi denersin bir bir. . .

Mesela onu *hatırlatan geceleri terk etmek istersin*. . .

Önce karanlıktan korkmayı öğrenirsin. Çünkü ne kadar karanlıkta kalırsan o kadar hatırlarsın. Gözlerini kapatır, uyumayı denersin. Bu kez de gözlerini kapattığında onun yokluğu gelir gözlerinin önüne ve tekrar gözkapaklarını karanlığa açarsın. Ama ne yaparsan yap, bir odada, yattığın

yatakta, yorganın altında tek kişi uyuyamazsın. Hatırın uyanık kalır, bir çift olduğunuz günleri hatırlarsın. . .

Mesela onunla kurduğun hay ailen terk etmek istersin. . .

Bir süre onunla beraber giden hayallerin yıkılmadığına kendini inandırır, içinde hep bir umutla yaşarsın ki umut; hayalin hayat belirtisidir. İlkönce umut etmekten vazgeçer sonra da bir çift olarak kurulmuş hayallerin tek başına yıkılışını izlersin çünkü o hayaller iki kişiliktir. Ama sen yalnız kalmışsmdır. Artık gerçeklerle yüzleşmiş, hayallere yüz çevirmişsindir. Sadece geçmişte kurulan o hayalleri unutmak istersin. Ama hayat unutmak istemediklerinle seni içinde var etmeye devam eder ve sen çok istesen de unutamazsın. . .

Mesela onun en *sevdiği* şarkıyı *terk etmek istersin*. . .

Çünkü o şarkı her ezgisinde bir anı, her sözde de biraz daha acı getirir sana. Yolda yürürken ya da bir yerlerde otururken duysan, kendini devamını getirirken bulursun. O şarkıyı bir zamanlar mutlu olduğunla düet yaparken, şimdi kendine duyurmamak için elinden geleni yaparsın. Bir süre sonra da zaten anlarsın. Anlarsın ki; şimdilerde en çok sevmediğin o şarkı en çok da sevdiğinin dudaklarına yakışıyordur artık. Kim bilir; belki de o şarkıyı şimdi bir başkasıyla söylüyordur. . .

Mesela herkesi terk etmek istersin. . .

Herkes onun gibi gelir sana. Ama aslında onun için sen herkessindir artık. Kime baksan onun yüzü. Kiminle yeni bir merhabaya başlasan, onun sesi. Ve yanından kim geçse, onun kokusu. Herkeste gördüklerin, herkes olduğunu görmenden daha ağır basar her zaman, kaldıramazsın. Alışmak zor gelecek belki ama alışacaksın. Başka da çaren yok zaten. O sensiz yaşamayı seçtiyse, sen de bu hayatı onsuz yaşayacaksın.

Ama ne olursa olsun şunu unutmayacaksın. Sen onu kaybetmedin, O seni terk ederek aşkı kaybetti. Şimdi yaşanacak ne varsa, bir başına yaşama vakti. Korkma! Bu acılar elbet geçecek. Geçmese de biraz olsun dinecek. Yalnızlığa alışacaksın, Yalnızca alışacaksın. . .

Evet, belki unutamayacaksın. Unutmak için çalıştıkça, kendini karşına almayı öğreneceksin. Biraz kendinden, biraz da gidenden eksilterek yaşamaya devam edeceksin. Onun eksikliğini hissetmemek için gereken neyse, onu yapacaksın. Kopmayacaksın hayattan çünkü koparsan uçuruma düşersin ve bir daha dönüşün olmaz. Umudunu yitirmiş bir benlik, bir daha asla yolunu bulamaz. . .

Hem ***artık daha güçlüsün. Çünkü aşkta kaybeden taraf***

değil, kaybedilen taraf oldun. Bir aşkta kaybedilen, her zaman kazanmayı bilendir.

Ve ***unutma ki kaybetmekten korktukların, kaybettiklerindir. . .***

Gidenim'e.

Tek başına çok kalabalık bu dünya, benimle yalnız

sihirli bir değnek gibi yalnızlığıma dokunuyorsun. ***Paramparça oluyor hayallerim, yıkıldığımla kalıyorum. . .***

Galiba sana varayım derken, kendimden kaçıyorum. . .

kalır mısın?

^

Bir şiirin orta yerinde, ***Sanlsak; sığışırdık bu aşkın içine.***

ANLA İŞTE

Gidersen**

Ben bir daha birlikte yürüdüğümüz o sokağı tek başıma adımlayamam, Bitmez çünkü bilirim. Hem attığım hiçbir adım da beni sana kavuşturmaz ki. Zaten sen de o sokağın sonundaki ayrılığa varana kadar, aşk diye yalnızlığına ortak etmemiş miydin beni? Ama sen de haklısın. Benden mutlulukla süslenmiş bir hayat beklemiştin. Bense ancak geçmişimdeki acılarımı bir ayraçla aralayıp sana gelebilmiştim. Ağır ağır, yavaş yavaş seni aşk bilmiştim. Şimdi bu aşkı ayrılıkla doldurup zamanla beni vurmaya kalkıyorsun. Başarıyorsun! İç kanama geçiriyor tüm benliğim. Halbuki senin tüm fazla bildiklerinde tek eksik bendim. Üstelik ardından bir de “yok” olmayı öğrendim. Bu hayatta insanın mutlu olabileceği ne varsa, bir insan bir şeye ne kadar umut etmek istiyorsa, yaşamak için neye gerek duyuyorsa, ben kendimi onlardan eksilttim. Peki; sen olmayanlarınla bile bende aşkken, ben neden senin olmazlarında bile eksiktim? Öyle ya, “Bir ilişki heyecanını kaybetmişse, mutlaka o ilişkiyi paylaşanlardan birisi de kaybetmiştir. . . ” derlerdi de inanmazdım. Şimdi; inanmak zorundayım, inanmak için kendimi zorlamalıyım. Hayatta kalmam için yapmalıyım. Çünkü hayatın neresinde kaldığımı unutacağım. Sonra unuttuğun aklıma gelecek, yaşamaya acıdan devam edeceğim.

Anla ***işte:***

“Sen gidersen, ben biterim” demiyorum* Ama sen benden gidersen, ben kendimde *kalır mıyım?* ***Bilmiyorum******

Gidersen. . .

Hayat bir kâbus olur ve ben korktuğumda senden başkasına sarı lamam. Senin yatağımda bıraktığın boşluğu doldurmak için de kimseleri yanıma yatıramam. Zaten bu saatten sonra senin dışında koynuma alacağım tek şey yalnızlık olur. Yalnız kalmaktan korkmuyorum da, ya yalnızlık benimle kalmaktan korkup, bensiz kaldığın her geçen gün sana biraz daha fazla sarılırsa? Peki, ya sen? Benden sana kalan yalnızlığı yok etmek için kimleri aldın koynuna? Kimleri aşk diye ortak ettin yalanlarına? Öyle ya; aşkı günlük bir heves, almak zorunda olduğun nefes gibi yaşayanlardansın. Aşk bu demek değil ki. Yeni bir aşka başlarken, bildiğin her şeyi unutmaksın. Aşk; en sevdiğini uzağa koyup, seve seve ona gitmektir. Ama sen, seviyorum dediğinden gitmeyi seçenlerdensin. Hem de seve seve. . . Bu sana bir şey getirmez. Er ya da geç öğreneceksin. Biliyorum; beni sevmedin, sevmeyeceksin de. Nasıl olsa bir gün senin de yüreğin sızlayacak, ağrıyan aşkına gözyaşı basacaksın. Dedim ya; şimdi değil ama işte o zaman beni anlayacaksın. Umarım anlamakta geç kalmazsın ki anlamakta ne kadar geç kalırsan o kadar çok ağlayacaksın. Hayat çok acımasız çünkü. Ya da benim hayatım çok acı. Bilmiyorum. Tek bildiğim bir şey var, seni seviyorum, içimde geçmesini istemediğim bir yara gibisin. İyi edecekler diye göstermekten korktuğum, geçmesin diye kendimden koruduğum bir yara.

Anla *işte:*

“Hayata küserim” demiyorum» Ama hayatla tekrar aramı düzeltecek birisi varsa, o sensin biliyorum. . .

(jidersen

Gözlerim, senin gözlerine dokunduğu gibi başkalarının gözlerine dokunamaz. “Başka birini bir başka görür mü?” dersen, onu hiç beceremez. En fazla içime ağlarım, onu da senden başkası göremez. Senden sonra kimse için üşütmem gözyaşlarımı. Ve hiçbir zaman söndürmem senin için yanan bu aşk ateşimi. Ama olur da her nefeste kırılan bu kalbin parçaları vicdanına gelirse, hiç mi sızlamaz? Bazen unutuyorum unutulduğumu. Mutlu oluyorum olur olmadık sebepten. Sonra aklıma geliyorsun, ağlıyor, geçip bir köşeye çocuk gibi küsüyorum tüm insanlara. Sonra hayat yine bir şeyler bulup beni kandırmayı başarıyor. Yine de aklımda fazla olan yanımda hep eksik kalıyor. Yaşamak zorunda olduğum bu hayatı zorluklarla yaşamaya devam ediyorum. En çok da gecelere kızıyorum. Bilirsin; iyi insanlar gece üşür. Ve ben her gece çok üşüyorum. Geceler mi soğuk, sen

yoksun diye gündüzler mi bana uzak, bilmiyorum. Dedim ya işte; üşüyorum. Oysa yanımda olmanı, yarınlara seninle uyanabilmeyi öyle çok istiyorum ki. . . Sonra da diyorum; güzel hayaller kurman neyi değiştirecek ki? Gitmek isteyen yine gidecek. Bitecek olan istemese de bitecek. Hayat böyle gelmiş böyle gidecek. Ne gidenler geri gelecek ne de sevmeyi bilenler unutmayı becerebilecek. . .

***Anla işte*:**

"Sevmeliydin" demiyorum. Ama sevmenin ne demek olduğunu kendime unutturamazsam, sevmeye senden devam ederim, biliyorum. . .

Çidersen. . .

Mevsimlerin bir önemi kalmaz. Çünkü yokluğun hayata karşı soğutur beni. Sonbahara inat ilk kez sever gibi tekrar sever, ilkbaharda senli umutlara yeşerir, yeni dünyaya gelmiş gibi bir kez daha yaşarım seni. Ya da yaza inat kaderime bir kez daha yazmayı denerim ikimizi. Peki, ya sen? Günün birinde benim seni özlediğim kadar özlersen, gittiğin kadar gelebilir misin geri? Şimdi aşka çok uzak olmak da neyin nesi? Zaten sana gelene kadar sus payı mutluluklarla teselli etmiştim kendimi. Ben sende öğrenmek istemiyorum umut denen şeyin teselliden öteye gidemediğini. Hani olur ya bir insanın umudu kalmamışsa teselli edeni mutlaka bulunur. Ama teselliyi veren de teselli edilmek istenen de aslında o anda dudaktan çıkan sözlere inanmıyordun Ben de "Yanındayım!" diye teselli verecek birisini değil, "Yarınlarımı sana vereceğim. . . " diyen birisini istiyorum. Bu da sensin, biliyorum. . . Sana "Gitme!" demeyeceğim. Yine de gideceksen; sakın payına yalnızlıklar düştü deyip beni bu aşka terk etme.

Anla işte:

"Aşk kalalım" demiyorum. Ama sen gidersen, ardından gözümdeki yaş da benimle kalmaz, biliyorum. . .

(*jidersen. . .*

Kimsenin kokusunu içime çekemem doya doya. Benim de bir farkım kalmaz artık. Herkes gibi kokarım sen yanımda olmadığın zamanlarda. Hem biliyor musun? Rüzgâra da düşman olurum. Çünkü ne zaman rüzgâr esse sensizliği vuracak suratıma. Peki ya bir zaman sonra o rüzgâr tersten esmeye başlayıp, bensizlikle seni yüz yüze bırakırsa? İşte o zaman gittiğin gibi, canından da can giderse? Gelmez misin geri? Yoksa hiçbir yol geri getiremez mi seni? Peki ya özlemek? Hiç özlemezsin öyle değil mi? Zaten bir insanın gözünde hiç olmuş bir insan neden özlensin ki? Bu gidişine hak

vermiyor da değilim. Ama yine de yanlışların yok değil. Madem gideceksin yarım bırakma bu gidişi. Çık aklımdan ve sil kendini alın yazımdan. Adın da kalmasın, acın da. Alışırım nasılsa bir süre sonra yokluğuna. Alışırım alışmasına da sen bu alışkanlıklarından ne vakit vazgeçeceksin? Ne zaman aşktan gitmenin değil kalmanın sevmek olduğunu öğreneceksin? Alıştır kendini; böyle gitmeler sadece gidene kaybettirir. Ve kaybeden için, dönüş yolları hiçbir zaman kısa değildir. Gel sen, uzatma bu gitmeleri. . .

Anla *işte:*

“Beni sev” demiyorum. Ama biz olmak uğruna bu saatten sonra seni daha çok seveceğim, biliyorum. . .

Ağlamak; anlatamamanın başucu kitabidir.

İstediğim zaman aklıma geliyorsan, gidebildiğin kadar git, gitmek istediğin yere

varamazsın.

Ben istediğim kadar “aşk” kalabiliyorsan, gitmiş de sayılmazsın. . .

Çünkü böyledir aşk! O gözlerini kaçırır, sense aklını. . .

BAŞKA *BİRİYLE*

Hayatı tuttuğun yer ile hayata tutunduğun yerin aynı oh ması demektir biraz da aşk. Hoşça kal ile görüşürüz arasındaki o uzun, bazen de çok kısa süren bir hayata sığdırılmış çift olma çabasıdır. Belki biz olamadık. Belki de biz hiçbir zaman “biz” olamadık. Çünkü ne ben becerebildim sen giderken hoşça kalmayı, ne de sen becerebildin dudaklarından dökülen “görüşürüz” sözcüğünün gereğini yapmayı. Yeni doğmuş bir çocuğa konulan isim gibiydi bizde aşk. Ve zaman, daha o çocuğu büyütemeden toprağa koydu. Sen, başkalarıyla yaşamaya gittin. Bense, gittiğin yerde hayata bittim. Küsmedim. Ama hiçbir zaman da hayatla aramı düzeltmek için çabalamadım. Mutlu olmak için elime geçen fırsatları, hep yarına erteledim. Çünkü umutlarım, mutluluklarımdan ağır bastı. O yüzden elime geçen mutluluk fırsatlarını aklıma takılan şu umut dolu soruyla yarına sakladım. Ya yarın adımlarını bu kez gerçekten “biz” olmak için bana doğru atarsan? Ama yapmadın. Ne bana doğru bir adım attın ne de adını içimden atmama izin verecek kadar uzakta kaldın. Ardından beni sadece başka biriyle bir başkası olmak için yalnızlık denilen bu mesafelere bıraktın.

Madem kalmayacaktın beni neden aşka inandırdın7

Sen gittin. . . Görüntün gitti. . . Sesin gitti. . . Ama kokun kalsaydı bari. . .

Yine nasıl geldiysen artık, aklım fikrim karıştı.

Bir daha sakın gitme olur mu?

Aşk damarıma basa basa kana karıştı.

Beraber hoşça kalalım mı, birbirimizden gitmeden?

SÖYLE

‘Taylaşmak güzeldir” derler.

Benimle bir hayatı paylaşır mısın?

Çok mutlu oluruz demiyorum.

Ama birlikte olursak, çok güçlü oluruz, biliyorum. . .

Hem benim aşka inanmaya İhtiyacım var.

Çünkü senden önce, hem aşk bildiklerimi kaybettim, hem de aşka olan inancımı.

Şimdi söyle;

benimle bir olup, acıları yerle bir edebilir misin?

Beni sevmen neyi değiştirir bilmiyorum ama sent sevmem beni çok değiştirdi.

Gel artık!

Olma olamadığım yerlerde.

Yoksa öleceğim, evvel ölemediğim yerlerde. . .

Şİiritı rengi olmaz demet Gözlerinden bilirim. . .

***BIR EYLÜL* GECESİ**

Gecenin kör karanlığına düşmek üzereyken tanıdım onu* Bir şeylerden kaçmak istercesine sığınacak bir çift el ve bir de güvenebilecek bir yürek arıyor gibiydi. Issız bir park köşeşinde ağlarken buldum onu. Gözyaşları isyan ediyordu bu kadere. Sordum, sustu. Belli ki susarak anlaşmam gerekiyordu onunla. . .

Öylece oturdum bir süre bankın diğer ucunda. Gözleri susmuş, iç çekmeleri azalmıştı. Adını sorduğumda iki kere art arda “Eylül, Eylül benim adım” diyerek cevapladı. Daha on sekiz yaşında ya vardı ya da yoktu. Neden ağlıyorsun diye sorduğumda ise, sanki bu soruyu beklercesine kelimeler dudaklarından dökülmeye başladı.

“Daha on yedimdeyim. Bundan üç ay önce, sevmediğim biriyle zorla evlendirildim. Şiddete maruz kaldım. Defalarca annemin evine kaçmama rağmen, tekrar onun yanma gönderildim. Başımızda ne bir baba vardı ne de

bir sahip çıkanımız. Bundan yıllar önce kanser yüzünden kaybettim babamı. Orada başladım ben aslında biraz hayata isyan etmeye. Biraz da mutlulukları terk etmeye. Annem, akrabalarımıza karşı duramayacak kadar çaresizdi. Babamı kaybettikten sonra annemle birlikte geçimimizi sağlayabilmek için çalıştım, hem de çok çalıştım. Birçok işe girdim çıktım. Bazı işyerlerinden çıkarıldım. Okul desen, liseden sonrasını okuyamadım. Oysa ne çok istiyordum okumayı. . . ”

Tekrar sustuk uzun bir süre. Bu sessizliği bozan tek bir şey vardı, Eylül'ün gözyaşları. . . Sonra o, bir soruyla bozdu bu uzun süren sessizliği: "Size ağabey diyebilir miyim?" Tabii dedim, tabii diyebilirsin.

Daha fazla içim elvermedi öyle oracıkta oturmasına. Tuttum kolundan, "Senin karnın aç mı söyle bakalım? Ben çok acıktım. . . " diyerek bildiğim en yakın lokantaya götürdüm onu. Ne varsa getir dedim garsona. Bir güzel yemeklerimizi yedik. Karşılıklı yudumladığımız çaydan sonra sözü tekrar Eylül aldı.

"Biliyor musun ağabey, benim çok güzel hayallerim vardı. . . Okuyacak, gazeteci olacaktım. Hem babam da istiyordu gazeteci olup doğruları yazmamı. Ama olmadı. Babam gitti, çalışmak bana kaldı. Dedim ya çok erken yaşta kaybettim ben babamı. Oysa daha kızıyla gurur duyacaktı. . . Sen de bilirsin ağabey; bazen hayat insanın istediği gibi gitmiyor. Hatta bazen hayat sadece gitmek için gidiyor. Yaşadım diyorsun, ölmek için. Kiminle, nerede, nasıl öleceğini bilmiyorsun. Bir umut işte, sadece yaşadım demek için hayatta kalmaya çalışıyorsun. En zoru da bu olsa gerek. Bir umudun olmadan, yaşamaya devam etmek. . . "

"Bizde böyle oluyor ağabey. Baba öldü mü, ailenin büyükleri ne derse o olur. Böyle uygun gördüler. İstemedim ama sesimi de çıkaramadım. Her şey bir anda gelişti zaten. Bir akşamüstü istemeye geldiler beni. Onun gözlerine bir kere bile bakamadım. Düşünebiliyor musun; aynı evi paylaşacağım adamla selâmlaşamadım bile. Sadece uzaktan çok kısa bir süre yüzüne bakabilmiştim. Yüzünde sanki bir maske var gibiydi. Meğer ta o zamanlardan nasıl biri olduğunu hissetmişim. Zaten o an orada kim olsa, dünyanın bir diğer ucu gibi uzak gelecekti bana. Elini sıkamayacak, selamlaşamayacaktım. Hem nasıl ellerimle onun ellerini tutabilirdim ki. .

Ben başkasını, bir başka seviyordum. . .

O da beni bir başka seviyordu, biliyordum. En önemlisi de hissediyordum. Sen, bu zamanda yanında olmasa da, hissettirebilecek kadar

çok sevildin mi? Ben sevildim. Ama o da gitti. İlk kez giden birisine hak vermiş, bir gidişin ilk kez doğru olduğunu kabul etmiştim. Çünkü öğrenmişti evleneceğimi. Öğrendiğinin ertesi günü buluşmak istedi. Buluşmaya geldiğinde ise, hiç konuşmadan beş dakika boyunca gözlerimin içine aşk dolu gözlerle baktı. Sonra da bana yazmış olduğu mektubu verdi ve gitti. O günden sonra bir daha hiç görmedim onu. Görmeyi çok istedim ama görmek için de hiçbir şey yapmadım. Kim bilir, belki de onunla birlikte aşka

olan inancımı da kaybetmiş, ya da aşkın sadece kaybetmek olduğunu ilk kez tecrübe etmiştim. Oysa ilk kez birini, bir beden olmak uğruna çok sevmiştim.

Ama o gitti. Gitmek zorundaydı. Geriye, mecbur dinlemek zorunda kaldığın bir şarkının en anlamsız sözü gibi aklıma takılan yokluğu, bir de ezbere bildiğim şu mektubu kaldı. . .

AŞKLA YÂR

Aklımdan seni taburcu ediyorum sevdiğim. Şimdi istesen de gelemeyeceksin. Öyle uzak olacağım ki sana, kiminle, nerede, ne yaptığımı bilemeyeceksin. . .

İnsan, biraz da doğru bildiklerinin üzerine yürümeli. İşte tam da bu yüzden ayaklarımı ikna ettim gitmeye. Çünkü biliyordum, seni sevmekten vazgeçemeyecek kadar güçsüz, ama sensizliği seçecek kadar güçlüydüm. En acısı da, hayat diye tutunduğum ellerine, artık bir yabancı gibi *eldim. Tut ki hiç sevmedin beni. Ben öyle kabul ediyorum biraz da bu durumu. Öyle ya, ben çok sevdim seni. Hem de öyle çok ki; bu aşk için her şeyi* değil, *senin için bu aşka her şeyi yapabilirdim. Şimdi gitme vakti sevdiğim. . .*

Korkma; seni sevmekten vazgeçecek değdim. Sadece seni görmeden de iyi bakabilirim ben bu aşka. Senin de beni görmezden gelme vaktin artık bu aşkta.

Çünkü artık başkasının gözlerinde aşk olacak, bir başka çift gözden kendine aşk diye baktıracaksın. Belki zaman gelecek, özleyeceksin. Ama unutma bunu; bu son ayrılık bizim için. Zamanla *gelmeyecek bu ğden. Terk etme de sayılmaz bu. Sadece biraz mesafe. . . Aramıza başkasının ğrmesine müsaade edecek kadar, bizi*; *sen ve ben yapacak kadar bir mesafe. . . Biraz da sen özle. . .*

Bunları yüzüne söylesem, gitme *diyecektin, Bu yazdıklarımı okurken, kızgınsın belki de ağkyorsun. Gözlerinden damla damla aşk akıyor. Ben o*

yaşlara aşk diyordum, bunu sen de biliyorsun. Sus! Sus ağlamanı istemiyorum. Gerçekler bu kabul et. Artık gözlerine veda eden yaşlar kadar uzağım sana.

Gerçeklerden kaçacak kadar korkak olmadım hiçbir zaman. Sadece gerçekten gidiyorum. Bu yüzden bitti say beni, Artık bir eksik yaşa, yaşanacak ne varsa. . .

Tanıştığımız gün, çok uzaktan gelmiş bir aşk yorgunu gibiydin, Şimdi de ben senin için öyle olmak istiyorum. Edemediğin bir elveda kabul et bunu. Sığınacak söz bulamıyorum, sensizliği *yalnızlıkla paylaşacağım için. Sığınmak istemiyorum, paylaşacağım yalnızlıkta sensiz kalacağım için. . .*

Oysa ne güzel hayallerimiz vardı. . .

Evlenecek, bir yuva kuracaktık. Ama önce okuyacaktık. Hayat işte, ikimize de okumak nasip olmadı. Olsun, en azından bu mektuptan sonra ben acıyı yazmayı, sense; aşkı acı diye okumayı öğreneceksin. Peki ya hep olmasını istediğimiz çocuklarımızın isimleri? Şimdi *onunla olacak çocuklarına mı koyacaksın? Zor da olsa, haftanın bir günü mutlaka yapmak için sözleştiğimiz bir sözümüz vardı. Ay ışığına karşı yürümek. . . Onunla da yürüyebilecek misin? Peki ya o başarabilecek mi gece karanlığında gölgesiyle*

senin *gölgene sanlabilmeyi? Kimsenin olmadığı bir yerde bile seni herkesten koruyabilecek kadar çok sever mi? Hiç sanmıyorum. Ama inanmak istiyorum. Çünkü ben artık gidiyorum. . .*

Olmak istediğim yere değil, seni *öldürmek istediğim yere gidiyorum. . .*

Öncelikli hedefim, bizden uzaklaşmak. Sonrası zaten belli. . . Özlemek, ölmek ve ölmemiş gibi yaşamaya devam etmek.

Hem bazı şeyler devam etmeli ki, bir şeyler tam bitebilsin. Birlikteliğimizi bitirebilmek için, bir başıma yaşamayı deneyeceğim. Bilmiyorum, aşka inandığım kadar bunu da başarabileceğime inanıyorum, inanmak zorundayım. Bir insanın bazı şeylere inanmak zorunda kalması ne acı değil mi sevdiğim?

Biliyorum sözü fazla uzattım. Keşke gözlerine de bu kadar uzun bakabilecek kadar kalabilseydim. Hem de bir ömür. . . Ama olmadı. Başaramadık demeyeceğim çünkü buna kader izin vermedi. Belki de benimle geçirdiğin günler, daha güzel bir insana geç kalmana neden olmuştur. Kim bilirler çoğalıyor bazen. Kim bilir, belki de ikimiz için de hayırlısı budur. . .

Hani hep derdin ya, "Bana güzel sözler söylemiyor, hiç şiir yazmıyorsun. . diye. Ben öyle şeylerden anlamıyordum ki sevdiğim. Ama sanırım bu kez elim kalbimin sesi olmayı başardı.

Sana bu şiirle veda ediyorum. Ve şunu da sakın unutma; bundan sonra uzaklardan bilmediğim şairlerin, bilmediğim şiirlerini okurken, gözlerini özlüyor olacağım. Birbirimize verdiğimiz sözleri ise, hiç hatırlamayacağım.

Çünkü. . . şimdi aklımdan seni taburcu ediyorum. Ama hep kalbimde olacaksın. Ve aşk tükenmesin diye, sevdiğim olarak kalacaksın.

AFFET

Bir şey sandığım için kendimi Yok saydığım için seni Affet

Aynı mum ışığının altında aydınlanmadığımız Aynı durakta beklemediğimiz için Aynı bardaktan su içmediğimiz için Affet

Ve bekleme

Üzülme artık benim için Umma beni Ve isteme de

Çünkü olmamayı bile abarttım ben Beklemeye değmeyecek kadar çok yokum

Buna inan

Git yaşa istediğin her yerde Ve *de hiçbir zaman unutma Senden daha güzel değil hiçbir şehir*

0 *yüzden*

01 oralarda Ve beni affet. . .

"Sen hiç böyle bir acı yaşadın mı?" dedi Eylül. Yok. Ben hep bugüne kadar acıyı yaşadığımı sanmışım. Oysa sen, benim biliyorum zannettiklerimden bile çok daha fazlasını yaşamışsın. Ne zor olmalı bir insanın giderken, başka bir insanın da hayatını götürdüğüne şahit olmak. Üstelik şahit olduğu bir hayat kaybının, kendi hayatı olduğunu bilmek. . .

Sonrası yine uzun uzun susmalar. . .

Aslında ben bu kadar uzun susmaya alışık değildim. Ama Eylül belli ki aşka, yalnızlığa, hatta hayata susmayı öğreneli çok olmuş. Hem de bu yaşma rağmen. Bu susmalardan yararlanarak kendi kendime bir soru sordum. Acaba bir insan yaşadığı kadar mı acıyı büyük biliyordur, yoksa gözündeki yaşın büyüklüğü kadar mı? Ne fark eder ki, her insan acıyı az ya da çok öğreniyor. Kimisi acıyla yaşamayı kabul etse de, kimisi acının geçeceğine inanıyor. Oysa acı hiçbir zaman geçmiyor. Sadece daha çok can acıtmak için öncesinde küçük küçük mutluluklar veriyor. . .

Bu sessizliğe daha fazla dayanamayıp bir çırpıda ona yeniden sordum: “Sahi, sen hiç mutlu olmadın mı Eylül?”

Oldum. Birçok kez hem de. İlk büyük mutluluğumu bir kardeşim olduğunda yaşamıştım. Kız olmuştu. Hatta hiç unutmam, kardeşimin doğduğu gece babam, “Kardeşinin ismini ne koyalım?” diye sormuştu. Deniz olsun demiştim. Ama daha sabahı göremeden, ismini bile koyamadan bizlere veda etmişti. Bir Deniz’ımiz var derken, geriye gözyaşı kalmış, mutluluktan yüzümüz gülerken geriye hüzün bırakmıştı. . .

Sonra bir kez de doktorlar “Babanın durumu iyiye gidiyor. . ,” dediklerinde yaşamıştım mutluluğu. Öyleydi de zaten. Eskisine nazaran daha iyiydi babam. Sanki gülümsemesi bile eskisi gibiydi. Hastaneden çıkalı çok olmuş ve artık kontrollerine bile eskisi kadar sık aralıklarla gitmek zorunda değildik. Ta ki o güne kadar. . . Bir sabah hepimiz uyanmıştık, ama babam uyanamamıştı. . . Yani mutluluk diye geldi; ama bunun adı acıydı ve çok acımıştı. . .

Babamı kaybettikten yaklaşık bir yıl sonra da en yakın arkadaşım babasını kaybetti. Sormuştu bana “Babasızlık nasıl bir şey?” diye.

Hiçbir baba, verdiği sözleri tam tutmaz. Mesela, “Ne olursa olsun ben seni hep seveceğim. . . ” der, ama bir gün ansızın o çok sevdiğini bırakır gider. Her gün onsuz uyanmak zorunda kalırsın artık hayata. Güneş tam doğmaz ve hiçbir ay ışığı, o geceyi aydınlatamaz. Biraz yarım, biraz da yaralısındaartık. Yaptıklarını ve yapmak istediklerini bir değil iki kere düşünürsün, Başta “Babalar ölmez, sadece uzaktan evlatlarını izler. . . ” yalanma inanırsın. Ama “Şimdi beni uzaktan mı izleyeceksin? Ya seni görmek istersem? Gözlerimi her kapattığımda yanıma gelir misin? Başımı okşamanı istesem, sana yetişmem için başımı bulutlara değdirmemi mi beklersin?” gibi sorular sorduğunda, tek bir çıt bile çıkmaz. . . Sonra “Babalar ölmez, sadece evlatlarını uzaktan izler. . . ” tesellisinin koskoca bir yalan olduğunu fark edersin. Yine de bu yalana inanmaktan vazgeçemezsin. Çünkü baba ölürse, çocukluk da ölür, çok iyi bilirsin.

Demiştim ona. Ama ne demek istediğimi tam anlamamıştı. Umarım şimdilerde anlamıştır. Artık onunla da görüşmüyorum. O okudu, bense hep çalıştım. O iyi yerlere geldi, bense hep olduğum yerde saydım. Belki de geriye adımladım. Bilmiyorum. . .

Son mutluluğumsa, oydu. Çok sevmiştim onu. Sanki son mutluluğum olmanın dışında, son umudum gibiydi. Bilir misin; umut, geçmişi

yaşamadan güne başlamak demektir. Umut etmek, geçmişi bir daha geleceğe taşımamak için vardır. İşte o da bu yüzden vardı benim için. Fazla da bir şey yapmasına gerek yoktu. Seviyordu ya, işte o yetiyordu. Aramız hep iyiydi onunla. Tabii her sevgili gibi bizim de tartışmalarımız olurdu. Olur olmadık şeylerden tartışırdık. Geceleri mesaj laşırken neden ilk sen uyudun diye bana kızardı. Oysa kendi de uyuyakalmamak için alarmı kuruyormuş. Sonradan öğrendim. Daha doğrusu ağzından kaçırmıştı. Ne kadar gülünç değil mi? Tabii bir de anlamsız kıskançlıklarımız vardı. Ne kadar da güzel şeylerdi. Belki de her şey onunla bana güzel gelirdi. . .

- Peki, ya sen? Sen hiç sevmedin mi?
- Sevdim Eylül.
- Ne kadar?
- Hayat kadar, - Nasıl yani?

Bak Eylül, sevmek hayata benzer. Sevmişsen, ona hayat vermeli, onda hayat bulmalısın. Ama asla hayatını kaybetmemelisin. Çünkü sevmek, acısıyla, tatlısıyla ve ne kadar zor

olsa da geçmişiyle birlikte bir insanı yaşamaktır. Yaşayacaksın. Canın acıdığında kolayı seçip kaçmayacak, çok mutlu olduğunda havalara uçmayacaksın. Eğer uçarsan, kanatlarını kırarlar. Bir sonraki aşkta mutluluğa yüksekten bakamazsm. Asla vazgeçilmez olduğunu hissettirmeyeceksin karşmdakine. Hissettirirsen, karşındaki seni kaybetmekten korkmaz. Asıl olması gereken, korkmaktır. Korkacaksın. Ama onu kaybetmekten değil. Onunla birlikte aşkı kaybetmekten korkacaksın.

Yeri gelecek içine ağlayacak, yüzüne mutluluk maskesi yakıştıracaksın. Sırf o mutlu olsun diye ağlamayı göze alacak, ama o ağlarken onunla ağlamak yerine onu güldürmeye çalışacaksın. Kızgınken kırmayacak, kırıldığında da kızmayacaksın. Geçip bir köşeye, sessizce kelimelere susacaksın. Ama asla karşındakini kelimelere susatmayacaksın. Mesela sevdiğini söylemekten geri kalmayacak ve sevdiğin kadar kelimeleri ileri götüreceksin.

Bir insanı severken, en yakının olarak değil, en uzağın gibi göreceksin. Sürekli ona gitmek isteyecek, ama varamayacaksın. Her gün yeni bir güzelliğini keşfedecek, her gün biraz daha onda kendini arayacaksın.

Özleyeceksin. Ama özleminden ölürcesine değil, öldüresiye sever gibi özleyeceksin. Onu göremediğin sürelerde, özlem katlanacak. Buna

alışacaksın. Ama özlemek aranızda mesafeler oluşturmayacak. Yani araya kimseleri sokmayacaksın. Arada hep aşk kalacak.

Aldatmak, eksik kalmışlarını başkasında tamamlamaya çalışmaktır* Çalışmayacaksın* Çünkü pişman olursun. Onun yüzüne baktığında eksik kalmışlığının, aşk olduğunu anlayaçaksın. Ve bu senin hayat boyu kendini affedememeni sağlayacak. Tabii biraz vicdanın varsa* Biraz olsun ellerin aşka dokunmayı biliyorsa.

Hayat gibi seveceksin. Hayat gibi Eylül,. *

Ne onunla ölüme kadar beraber olduğuna inandıracaksın kendini ne de yarın artık yanında olmayacağına. Her şey dozunda güzeldir Eylül. Her şeyin zamanı gelir ve sen o gelenleri zamanında yaşamayı bileceksin. Yoksa zamansız giderler. Hatta zamanı da alıp giderler. Geriye sadece sızı kalır sana. Biraz da yara. Kapanmamak üzere açılmış, ama gün gün kabuk bağlaması kolaylaşan bir yara. Daha yaran kabuk bağlamadan, tekrar kanatmayı göze almayacaksın. Yani bir ilişkiden diğerine geçmeyeceksin hemen. Zaman vereceksin kalbine ki, dinlensin. Yoksa karşındaki yorgun bir yob dan geldiğini anlar ve yola devam edeceğini düşünerek sana güvenemez. Güven, aşkın yalnızlığıdır. Aşkla güveni yalnız bırakırsan, iyi anlaşırlar. Ama araya çelişki, kuşku ve güvensizliği sokarsan, elbet günün birinde ayrılırlar. O yüzden güvenmeyi öğrenecek, güven vermeyi bileceksin.

Tabii bunları yaparken de, karşındakinin doğru insan olduğunu bileceksin. Eğer sonradan öğrenirsen, geç olur, istesen de vazgeçemezsin.

Bir hayat gibi seveceksin, bir hayat gibi. . .

Hayatta kalmak için almak zorunda olduğun, ama tekrar vermekten korkmadığın bir nefes gibi. . . Bir nefes gibi işte, bir nefes gibi. . .

- İşte ben böyle sevdim Eylül. . .
- Peki, sen neden peşinden gitmedin?
- Çünkü gitsem, yetişemezdim.
- Yani?
- O benden daha tecrübeliydi aşkta. Terk etmeyi öğrenmiş, vazgeçmeyi öğreterek gitmişti. Zaten aşk da böyledir. O yüzden gidenler hep kazandıklarını sanırlar. Onlara göre birinci hep kendileridir. Benimse kaybettiğim aşklardan öğrendiğim tek tecrübedir ikinci kalabilmek. Sahi, sen ikinci olmanın hikâyesini bilir misin?
- Hayır.

- Dinle o zaman.

Hayatta her şey için geçerlidir bu. ikinci olursan, kimse seni geçmek istemez. Çünkü herkes birinci olmak ister. Bu yüzden de hep birinciyi geçmek isterler, ikincilik, dünyanın en rahat yeridir. Yani rakipsizsindir. Aynı zamanda birinciyi en iyi sen tanırsın. Yavaşladığında ilk sen görürsün. Onun ensesi ile aranda bir şey yoktur çünkü. Hızlandığında da yine ilk gören sen olursun. Çünkü yine ilk seninle arayı açacaktır. Aynı zamanda ikinci sensen, rüzgârdan da yararlanırsın. Onun nasıl koktuğunu ilk sen fark edersin. Birinci olursan, kaybetme lüksün yoktur. İşler biraz kötü gittiği zaman, yerini korumakta zorlanır, belki de o birinciliği kaybedersin. Yani

anlayacağın birinci olmak başarıdır, ikinci olmak ise tecrübe. Başarı geçicidir, tecrübe ise kalıcı.

O birinci olmayı seçti ve gitti. Benden geçmek için gelmişti, başarılı da oldu. Bana ise her zamanki gibi ikinci olmak kalmıştı. Zaten ikinci olmak, aşkta başarılı olmak anlamına geliyor aynı zamanda. Çünkü o ileridedir senden. Ardından bakarsın ona. Düşüşlerini görürsün mesela. Ya da artık yarışacak kimsesi olmadığından, kendini geçmek için uğraştığını fark edersin. En önemlisi de o kazandığını zannederken, sen onun kaybedişlerini izlersin.

Demiştim ya ikinci olursan, rüzgârdan da yararlanırsın diye. İşte onun ardında kalmanın da en güzel yanı budur. Öyle ya, o nerede olursa olsun, rüzgâr onun kokusunu getirir burnuna ve sen derin bir nefes alır, şükredersin. Tam da o sırada aklına bir soru takılır. Ya o rüzgâr, bir gün tersten eserse?

- Peki şimdi ne yapıyor?
- Yaşıyor Eylül. Yaşıyor.
- Görüşüyorsunuz yani?
- Hayır, - Öyleyse?
- Rüzgâr Eylül, rüzgâr hâlâ onun kokusunu bana getiriyor. Kiminle, nerede, ne yapıyor bilmiyorum. Tek bildiğim; bensiz de yaşamaya devam ettiği. . .

Neyse Eylül boş ver şimdi sen beni. Bak ne güzel sen anlatıyordun, ben dinliyordum. Söz hakkını bana verirsen, çok konuşurum biliyorum. Şimdi sen söyle bakalım. Bundan sonra ne yapacaksın? Öyle ya, geri dönüşü olmayan bir yola girmiş gibisin, - Sahi, boşanmayı düşündün mü?

- Çok defa. Ama sadece düşüncede kalıyor bu. Öteye gidersem, uçuruma iterler biliyorum. Hem benim yükseklik korkum var. Daha dünyaya göre küçük sayılırım. Düşersem, parmak izlerimden geriye sadece tutunmak istediğim, ama tutunamadığım bir hayat kalır. Bu yüzden düşmek değil, yaşamak istiyorum.
- Yaşamak için bir şeyler yap o zaman.
- Ne mesela?
- Ne mi? Bak Eylül! Hayat yaşamak istediklerine göre kısa, seninle yaşamasını istemediğin her şey için uzun gelir insana. Bu yüzden kendi yolunu belirlemelisin. Gitmek istersen ayaklarını, unutmak istersen aklını, sevmek istersen de kalbini kullanırsın. Bu yüzden ya aklınla ayaklarını ikna edecek, kalbinin sesini dinleyeceksin, ya da kaybedeceksin. Bence ona gitmelisin. Gitmesen de duygularını göndermelisin. O sana son mektubu yazmıştı, bu kez ilk mektubu sen ona yazacaksın. Biliyorum, yazsan ulaştırırsın.
- Peki, ver öyleyse kâğıt ve kalemi.

Senden sonra, sende son olacağıma inandığım için *bir daha mutluluğa da büyük başlayamadım. Ne kadar sahte mutluluk varsa, onlarla kandırdım kendimi. Kelimelere intihar etmeyi, hatta içime susmayı öğrendim.* Ama *yine de* ödediğim *kadar susturamadım gözlerimi. . .*

Şimdi, *geride ne varsa onları terk etme vakti. . .*

Sana geliyorum artık. Önce ayaklarımla, ardından kalbimle, son olarak da aklımla. . . Hani demiştin ya "Şimdi aklımdan seni taburcu ediyorum sevdiğim. Ama hep kalbimde olacaksın. Ve aşk tükenmesin diye, sevdiğim olarak kalacaksın. diye. Sen gittikten *sonra, ben de aklımı sana terk etmiştim. Şimdi ise o kalbindeki yerimi geri alma vakti benim için. . .*

Kim bilir ben burada unutmayı hatırlayamazken, sen beni çoktan hatırlamayı unuttun. Belki de yüzümü başka birinin yüzüne yakıştırdın, ben diye onu seviyorsun. Ya da bir umut işte, hâlâ gelmemi bekliyorsun.

Bekle. . .

Beklersen. . .

Sana "geleceğim". . .

Hem ne kadar uzakta olabilirsin ki? En fazla görünmüyorsun işte. Ama hissedebiliyorum seni ve seni ne kadar çok sevdiğimi. Sevmek, mesafeleri görmezden gelmektir. Ya görüp de gelme şeydim?

Kalp, bazen atması gerektiği yerde atmıyor istediğini. . .

Öyle ya, çok unutmak istedim seni. Bir başkasının olduğumda, başka birine ait olduğumu hatırlattı hep hayat. Onun elleri, tenime değdiğinde, onun gözleri gözlerime her çarptığında, onunla aynı havayı soluduğumda hep aklım şendeydi. Hayat kalmak için ki buna ne kadar hayat denirse, senden vazgeçmem gerekliydi. Ben bunu hiç başaramadım. Bu yüzden şimdi senin için, hayatı terk ediyorum. . .

Çünkü her yerde karşıma çıkıyordun. . .

Dinlediğim her şarkının *içinden sen geçiyordun. O an şarkının sözlerini değil, birbirimize verdiğimiz sözleri hatırlıyordum. Ya da seninle yürüdüğümüz sokaklar, artık sensizliğe varacağı için ayaklanma yük oluyordu. Anla işte; ölür gibi oluyordum ama acı hep nefes aldırıyordu.*

Bu mektup da yokluğuna yenildiğim için yazılmadı. Sadece şansımı deneyeceğim ki bilirim şanssız biriyim. Ama olsun, belki

kader hâlâ son sözünü söylememiştir. Bir yerlerde bize de ufak ufak değinecektir. Ne dersin?

Hem şansa *inanmam bilirsin. Ne gelirse Rabb'imden gelen kısmettir. Biz de onun eserleriyiz. Kendine iyi bak Rabb'imin eseri. Ben gelene kadar bize iyi bak. Çünkü bu bize Rabb'imin emaneti. . . Rabb'ime emanet ettim seni. . .*

Son sözünü bir şiirle tamamlamıştın benden giderken. Şimdi de ben bir şiirle son veriyorum bu mektuba sana gelirken. . .

AŞKLA KAL

Terk edilmiş eski bir binanın en alt katı gibiyim
Yırtık bir ses tonuyla gönül penceremden yokluğun yağıyor
Tüm giriş çıkışlan tutmuş yalnızhk sensizlikten başkasına salmıyor
Geçmiş üstüme yıkılırken herkes gibi senin de
yüreğin can çekişen aşkı duymuyor
Geç git diyorum, geç git aşk
Senden geçmeyen aşk beni benden geçiriyor
Bir sokak çocuğu gibi mutluluğun yanında hiç kalmışım
Seni görenler benim için şendeki hiç kalışıma ağlıyor
Geceleri hayaller uğruna tuttuğum nöbetler
Beni, bensizlikte yüzleştiren tan vaktinde
şakağmdan vurduracak nasılsa
Varsın vursun

Gerçeklerle yaşamak, yalanlarında ölmeye çalışmak kadar koymaz bana Gittin

Hem de öyle bir gittin ki

Hayatın en mahrem yerinden utanmak

Adına, acına, ardın sıra hıçkırıklarla susmak

Bir isyanın *ateşkesinden önce kör kurşuna kurban gitmek*

Bana kaldı, benimle kaldı

Kaldım kalmasına da

Bu kalmalar, bir bende bana yetecek kadar ben bırakmadı

Ama o mektup hiçbir zaman alıcısına ulaştırılamadı. Çünkü mektubun gönderileceği gün 17 Ağustos, yıl 1999, yer ise İzmit'ti.

1999 Gölcük Depreminde Hayatını Kaybedenlerin Anısına. . .

Kaderime kasteden tek eşkâlsin. . .

Nastl et tırnaktan aynlmıyorsa, nasıl ki bir anne çocuğunu seviyorsa, ben de seni Öyle sevdim.

Bu yüzdendir sen giderken, canımdan can gider gibi özleyişim. . .

Aşk da bir yolsuzluktur; gözlerle kendini eleveren. . .

Benden sonra kime el verirsen ver, en fazla kir tutarsın. . .

Kim ne derse desin, en derindesin. Kiminle, nerede ve nesin bilmiyorum ama bir an evvel dönmelisin. . .

Hangi trene binersen bin, seni hiçbir şehir karşılamayacak. . .

CESEDIM AŞK KOKUYOR

Eskisi gibi değil artık buralar. . .

Her şey çok değişti inan buna. "Zamanla geçer. . . " demişlerdi ama geçmedi. Alışamadım bir türlü yokluğuna. Birkaç gündür tek kişilik yatakta yatmaya çalışıyorum. Sağımda bir duvar var, en az senin kadar soğuk. Solumda bir boşluk, düşme diye tutanım bile yok. Zaten uzun uzun uykular da uğramaz oldu. Anlayacağın gecem gündüzüme karıştı, günüm dünüme. Ben acıya alıştım, acı ise aşka bulaştı. . .

Ağrıyan düşlerim yüzünden gözkapaklarımı açmak istemiyorum bir daha gökyüzüne. . .

Sokağa çıkıyorum herkesin yüzünde bir hüzün. Yol boyu yürüyorum. Ayaklarımın beni nereye götürdüğünün bir önemi yok. Bazen kavuşmak için attığım her adım, beni benden uzaklaştırıyor. Sonra anlıyorum ki; benim bir yere gittiğim falan yok. Sadece sen olduğum yerde aklıma geliyorsun. Gelmesine geliyorsun da, insan aklındakine sarılamıyor ki!

“Bir başına da yaşarım!” diyorum o da olmuyor. Çünkü eksiksen ve bir başına yaşamaya çalışıyorsan, yalnızlığın yo-, ruluyor. Herkes olmanın acısı gözlerden düşüyor. Ağlıyorsun işte. Tüm mutlulukları susturarak ve umut edebileceğin ne varsa, unutarak. . .

Çok ölüm gördüm, ama hiçbiri senin kadar uzağa gidemedi. . .

Aslına bakarsan; insanın acısını yine kendinden başkası anlamıyor. Hatta bazı anlar geliyor ki, kendisi bile anlamıyor. Kafiyesi bozuk bir şiir gibi kalakalıyorum ortada. Ne nokta koyacak birisini bulabiliyorum yanımda ne de nefes aldırabiliyorum virgül dolusu yalnızlığıma. . .

Şu sıralar en **iyi yaptığım şey, bir hiçe büyük başlamak. . .**

Kendimden bahsediyorum. Ardından kalanları toplamaya çalıştığım zamanlardan. Yattığım yatağın üzerinde soğumuş bir beden, dünün dibinde kalmış bir tutam umut ve eskiciden alma ikinci el bir hayat.

Halbuki bir tanesi olup düşsen ömrüme erir giderim. Bir bana doğsan, gözlerimi soyar tüm çıplaklığıyla sadece seni görürüm. Ama olmayacak bunlar, bilirim. Çünkü ben senin için olmayacak bir duayım. Üstelik senin dilinde bana bir âmin bile yok. Yine de buna da şükür. Şükür ki; seni unutacak kadar sevmemişim. Düşünsene; ya seni unutacak bir yol bulsaydım? Sanırım bulsaydım da unutmazdım. En fazla seni unutmak için bulduğum yollara kızardım.

Cesedim aşk kokuyor hâlâ.

Kokumdan yanıma varılmıyor.

Az ötem yalnızlık. . .

Şimdi bir veda havasında geçiyor günlerim. Her an hayata veda etmeye hazırım. Yaşama savaşı da vermiyorum artık. Gönül ölümüm gerçekleşmiş. Üstelik içimde ölmeyen, bana son kurşunu sıkmış. Gitmiş işte, gitmiş. . .

Şimdi;

Aşklı geçmiş zamanız artık seninle.

Ben öldüm, sıra sende. . .

Bütün acılar seni gösteriyordu, gözlerimi kapattığımda. . .

Ölmeyi öğrenirsin, yaşayarak. Yaşamayı öğrenirsin, ölmeyi unutarak. Sonra birisi gelir, ne yaşamayı hatırlarsın, ne ölmeyi, unutularak. . .

Arkanı dönsen uçurum, ileriye yürüyeyim desen, kanatların kırık. Olduğun yerde ona kadar sayarsın, işte budur yalnızlık.

YALNIZLIĞA KADAR YOLUN VAR

Önce hayata küser gibi oldum. Bir süre yaşamaya ara verdim. Sonra gitmiş olmanın bu kadar da öldürücü bir darbe olmadığını anladım, yaşamaya devam ettim. Çünkü anladım ki; hayat bir insana dolu dolu mutluluklar sunmuyor hiçbir zaman ve acı hep var oluyor. Kimine aşkla, kimine ölümle, kimine de en sevdiğiyle geliyor. Benim için ise acı; kendini en sevdiğimle tazelemişti. Yani, seninle. Şimdi sen gittin, acı benimle kaldı. Acıdan korkmuyorum, sadece dik duruyorum. Gittin diye de kızmıyorum. Bir gün benim acının karşısında dik durduğum kadar eğilirsin, zamandan bunu umuyorum. . .

Ben seni çoktan affettim kendimde*. Şimdi *yalnızlığa kadar yolun var.

Kırılmış bir kalbi, başka bir aşk yapıştıramaz. Ve gitmek için kalanlar, hiçbir zaman aşkta kazanamaz. Anla bunu! Benimle paylaşman gereken yaralarını zamanla kapatmaya çalışıyorsun. Halbuki bilsen; bende ne yaralar açıyorsun. Zaman sana yaralarını kapattıracaktır elbet. Ama ben teninde bir iz gibi her zaman kalacağım. Hatta canın acısın diye yaralarımı başka ellere bırakacağım.

***Seni kana kana sevdiğim günler geride koldu Şimdi inana inana unutuyorum* seni. . .**

Hem zararlı çıktığım da söylenemez bu aşktan, yaralı çıktığım kadar. Çünkü seni kaybetmek bana kendimi kazandın dı. Ama beni kaybetmek için gittiğin yollarda senin varacağın yerin adı, acıydı.

Şimdi güle güle git.

Nasılsa ağlaya ağlaya döneceksin. . .

Bir anlatım bozukluğusun, susarak düzelttiğim. . .

o *kazanmıyor hep. Öyle ya; bende o kadar iyiydin ki; sende kendimi kaybettim. . .*

Devrik bir aşktan geriye kalanım ben. Artık nereye gitsem, kendime bile gelemiyorum.

İliklerime kadar bulaşmışsın. Artık beni ölüm yıkar.

Yağmurlu bir havada tamdım onu.

Sırılsıklam ıslanmıştık, üstümüzden çisil çisil aşk akıyordu.

Üstelik bir şemsiyeyi paylaşamayacak kadar uzaktık. Bir yerden tanır gibi, yarama bakıyordu. . .

Dön artık! Çünkü hayatımı başkaları yaşıyor. . .

GURUR DUY

“Gitmek!” neyi değiştirir ki?

Ne kadar seviyorsam, o kadar kalacaksın.
Ve ben;
ne kadar seviyorsam, o kadar kalacağım.
Sen istediğin kadar kendinle gurur duy, ben sadece aşka saygı duyacağım.
Ama hiçbir zaman duymak istediklerini sana söylemeyeceğim.
“Gitme” demeyeceğim.
Çünkü gitmek, korkaklıktır.
Ve ben;
korkak birine “gitme” demem.
Asla da korkakların peşinden gitmem. Aşk korkaklara göre değildir.
Bu yüzden çok görmüyorum sana gitmeyi.
Hem sen gidiyorsun diye, benimle kalan aşk değişecek değil ki. . .
Benim mutluluklarımda şükür olan sevgili, şimdi kimlerin acısında bedduasın?
Önce gece geldi, uyutmadı. Ardından gündüz bitti, unutturmadı. Dünya böyleydi işte. . . Hayatta bıraktı, ama yaşatmadı.
Dönmediğin her gün, ya ahimi alıyorsun ya günahımı. . .
SAYFA SAYFA *YOKSUN*
Sana hep, yüksek sesle söylemişler sevdiklerini. Kim bilir; belki de o yüzden duymadın beni. Oysa aşk, söylemekten önce susmayı, dokunmadan önce uzaktan bakmayı ve anlamadan önce ağlamayı bilmektir. Sen bilemedin. Bense, öğretemedim. Ne zaman güvendiğim için sırtımı sana dönsem, gözlerinle benden gittin. Ne zaman yüzünle yüz yüze gelsek, aramızdaki hüzünden birbirimizi göremedik. Anlayacağın bu aşk denen şeyi biz beceremedik. Şimdi git. Ama önce kendine bir sor. Can kulağıyla dinleyebildin mi içimden gelenleri? Yoksa gururun mu bu aşka saygı duymanı engelledi? Ne fark eder ki? Dedim ya; ardına bakmadan git. Benim yüküm ağır ve bu kalp bundan sonra aşka sağır. . .
Ben iyiyim artık. . .
Eskisi gibi değilim. Yalnızlığa karşı güçten düşmüyorum olur olmadık yerde. Sen şimdi orada kiminle ne yapıyorsun onu da merak etmiyorum. Başkasına yakıştırmaya çalışsan da kendini, gözlerimde durduğun kadar kimsede şık duramazsın. Çünkü ben senin, aşka soyunmuş halini biliyorum.
Bugünlerde buralar biraz soğuk* Kar taneleri yeryüzüne intihar etmeye yakın. Ama merak etme, içimde üşütmeyeceğim seni* Soruyorlar nerede

olduğunu, İlk zamanlar ağız alışkanlığı yüzünden “gelecek” demiştim. Şimdilerde ise o soruyla tekrar karşılaşmamak için insan içine çıkmıyorum. Çünkü biliyorum gelmeyeceksin.

Bir gün geleceğime gelecek olursan, geçip gittiğin **yerdeyim. . .**

Bazen bir anı oluyorsun, güzel hatırlıyorum seni* Bazen de bir ağrı oluyor ve geride güzel kalan ne varsa unutturuyorsun* “Anılar intihar eder mi?” sorusunu insanın kendisine sorduruyorsun. Ama cevap yok. Susmak kalıyor geriye. Ben de susuyorum şimdi geride benimle kalan ne varsa. Yarım kalmış aşka, yarınlara ertelenmiş sevdaya ve bir daha asla yaşanmayacak olan mutluluklara. . .

Susmanın ötesine geçtiğim zamanlar da olmuyor değil. Kendi kendime sorular soruyorum mesela. Sorular hep aynı. Sadece cevaplarım farklılaşıyor bazen. Bir gün “kaybettim” diyorum, bir gün “kazandım”. Ama neyi kaybettiğimi ya da neyi kazandığımı ben de bilmiyorum. Kendi içime düşüyor, sonra da işin içinden çıkamıyorum anlayacağın.

Sayfa sayfa yoksun şimdi. . .

İnsan hiç kitaplarda kendini arar mı? Arasa da bulabilir mi? Galiba bana okumayı sevdiren şey tam da bu. Aradıkça, bulamıyor, bulamadıkça daha çok aramak istiyorum. İlk başlarda tek derdim seni okumaktı. Ama şimdi sensizliği yazıyorum. Belki hiçbir zaman kelimelerim sensizliği anlatmaya yetmeyecek. Ama günün birinde öyle bir kelime bulacağım ki; inan aramızdaki her şey işte o zaman bitecek. Bir gün bu dudaklar sana “hiç” diye seslenecek. . .

Zaten sen, “biz” olmayı göze alamamıştın, bense bizi unutmayı. Baştan yaşamaya kalktım beni yaşatmayan bu hayatı. Sonradan fark ettim ki; ben baştan yaşamamışım. Baştan bir başıma seni tekrar sevmişim. İnsan hiç, hiç olmuşken birini çok sever mi? Ben sevdim işte seni. . .

Sonra ne ***mi oldu?***

İkimiz de “kader” deyip geçtik**.**

O ***“bizden”***

Bense kendimden. . .

Bas bas ***susacağım artık söylemem gerekenlerin tamamına. . .***

Uykuma gözlerini görmek için yatacağım Araya giren güneş kâbusum olacak Aşka sökük ceplerimde ellerimi saklayacağım Sonra bir şiir akacak sözlerimden Ve ben bas bas sana susacağım

Sahi;

Kaç bahar kadar mesafe koydun aramıza?

Kaç katile daha ihtiyacım var seni unutturacakî Ya da kaç kez intihar etmeli yarınlar?

Damarıma hasa basa aşka susmak için. . .

Avaz avaz hiçsin

Hasta değilim, senin kırgınlığın var üzerimde.

Hayat şartlan ağırdı, üstelik sen de yoktun. Soğuktu, üşüdüm, düştüm, güldüler. . . Kanayan yaralarımı gösterdim, seni gördüler. . .

Biz onunla aynı aşkın karanlığında siyaha bulandık. . . Ne onu gören oldu bir daha ne de bana rastlayan. . .

Geleceğim diye gidenler, ecelim olup kaldılar. . .

Ya tam git, huyun kurusun. . . Ya da tam dön, gözyaşım dursun. . .

Sana mutluluklardan yapılma bir ömür biriktirdim.

Gel beraber harcayalım. . .

AŞK YÜZÜNDEN

İnsan içinden gelen sesi dinlemeliymiş* Ben, dinlemedim* Kaybetmelerim de bundan, kaybetmeye devam ediyor olmam da. “Keşke içimden gelen o sesi dinleseydim*. . ” demiyorum. Ama dinleseydim, her şey farklı olurdu, biliyorum.

Zaman, hep bana yanlış insanları getirdi. Onların eksiklerini, kendimle tamamladım. Kimisi bunun farkına vardı, kimisi ise varamadı. Bazı yollar benim için doğru olmasa da, o yürümeyi göze aldım. Çünkü biliyordum ki; yanlış insanlarla beklemek, yanlış yolda yürümekten daha çok yorar insanı. Yorulmayı kabullenemedim. Bir süre sonra, hayatımda yer verdiğim insanlar, beni hayatlarında istemediler. Gittiler. Ama gitmiş olmaları değil, kendilerini eksiksiz görmeleri benim için büyük eksiklikti. Yine de boşa vakit harcadığımı hiç düşünmedim. Benim zamanıma boş gelip dolu gitmelerine sevindim. Kimisine acıyı paylaşmayı öğrettim, kimisine ise mutlu olmadan da yaşanabileceğini. Ezbere yaşamaktan soğuttum onları. Düştüler, tekrar kaldırdım. Ağladılar, gözlerini kendi sevinçlerimle sildim. Yine de güzel olan ne varsa, benimle paylaşmadılar. Güldüler, ben ancak tebessümlerine yetişebildim. Ben her şeyin en iyisini verdikçe, daha iyisi olabilir düşüncesi belirdi kafalarında. Yorgun düşürdü bu

düşünce onları. Halbuki birlikte dinlensek, geçecekti. Ama onlar için birliktelik, geçti. . .

Herkesin *içinden gelen bir ses vardır Kimisinin içinden *gelen ses* “aşk” *diye bağırırken, kimisi aşk yüzünden bu sese sağırdır.***

Artık ben de içimden gelen sesi dinliyorum,,, Gurur duyuyorum,,.

Ama fazla gurur kaybettiriyor,,. Biliyorum,,, Bırakma beni, ezberinde tut! Gerekirse yine ez ama berinde tut!

Önce eksik yaşamayı öğrettiler, sonra "Hayatıma fazla geliyorsun" deyip gittiler. Bize hep kalmak düştü.

Üstelik düştüğümüzde de yanımızda kimse kalmadı.

Olur da bir gün aşkıma düşersen, kal orada. Hatta kimseye aldırma çünkü ben gelip alacağım seni. . .

İlk tanıdığım gibi kalamadın.

Bense son gittiğin gibiyim. Unutamadım. . .

Çok cesaret ettim seni unutmaya.

Ve çok masal okudum bir çırpıda inanmaya. Anlayacağın;

bir varsın, bir yoksun yanımda. . .

Seninle bir dal papatya olsak ve de hiç kopmasak?

Ne dersin?

Bazen gerektiğinden fazla seversin bir insanı ve o çok sevdiğin insan günün birinde senden vazgeçer. Bir boşluğa düşer gibi olur, düştüğün yerden koca bir yokluğa tutunmaya çalışırsın. Sonra bir şairin kaleminden dökülecek bir çift söze bakar, ezbere bildiğin şarkıları tekrar tekrar kulağın duysun istersin. Elden ayaktan düşer, yemeden içmeden kesilirsin. Bir süre ne yapacağını bilemezsin çünkü kendini hayatın neresine koyacağını bulamaz, kaybolursun. Üstelik aklindakini aradığın için kaybolduğunun farkında bile değilsindir artık. En çok da çevrendekiler görür ne halde olduğunu. Sorarlar “Neyin var?” diye. “Bir şeyim yok” dersin. Elde avuçta kaybedecek bir şey kalmamıştır. Öyle ya; kendini bile kaybetmişsindir ve bu bir süre böyle devam eder. Neyi nerede aradığını bilmeden bulamayacağını bile bile aramaya devam edersin.

Zaman da yalnızlığını telafi etme şansı vermez. Kendi içine düştükçe düşersin. Terk edilmektir bunun adı, ama sen hiçbir zaman bunu kendine söyleyemezsin.

Bu yüzden;

Terk etmek, iki kişinin gitmesi demektir*

O, senden gider*

Sense ondan uzağa gidersin. . .

Herkes gibi benim de zamanında ömrüme ortak edip, aşk diye yalanlarına doyduğum bir insan olmuştu hayatımda. Sonrası o benden uzağa gitti, bense en uzağa. . .

İlk zamanlar çok acı çektim. Çoğu zaman da acı benden üstün geldi ve kaybettiklerime bir yenisini daha ekledim. Ne tarafa gitsem, yenilgiye uğradım. Başımı ne yöne çevirsem, onu aradım. Ve ben ne zaman ona aşk dediğim günleri hatırlasam, gözümden yaşları topladım. Ama yine de yıkılmadım. . .

Şimdi sokaktaki insanları ona değil, insanları artık sokağa benzetir oldum. Artık kiminin elleri ona benzerken, kiminin de gözleri onun gibi bakıyor. Kimisi onun gibi gülerken, kimisi de onun beni ağlattığı gibi ağlatıyor. Anlayacağın onu bulmak için çok sokak eskittim. Ama onu bulmak umuduyla geldiğim sokaklar s'ona ermeden, ben hep kendimi kaybettim. . .

Sahi, ben o sokakları yürümeye bu kadar cesaretliyken, sen kaç şehir Ötemde olabilirsin kil

Zaten acı kendini senden ne kadar azaltırsa, akimın ucunda biriktirdiğin sorular da o kadar çoğalıyor. Benim de ona sorulmayı bekleyen birçok sorum var şimdi. . .

Sevgim "bize" yeterken, neden sana yetmedi? Gözlerine bakarken hissettiğim duygulan, senin görmezden gelmen yok edebilir mi? Bu aşk, bir taraf sevmedi diye bitebilir mi? Bitmek için illa gitmek gerekir mi? Ben bitiyordum zaten sana. Peki, git öyleyse. . .

Ben ***de yeniden başlıyorum artık tek başıma bu hayatı yaşamaya. Gör bak; sensiz de nasıl alışıyorum başkalarının olmaya. . .***

Sen hiç kaybetme korkusuyla yaşadın mı? Ben çok öldüm. . .

Bakma gözümdeki yaşa, gönlümdeki yasın binde biti etmiyor.

Hem sorarım sana hayat; karakteri beş kuruş etmeyenin, kararttığı yürekteki yara neden hiç geçmiyor?

Ya en zamansız ağnmsın ya da en amansız ahtım. . .

BİLMİYORUM

Kendimi affedemediğim saman kâğıdı bir sayfadan döküyorum bu yaşları,*. Çok üzgünüm, çünkü biliyorum ki günahlarım gidişinden bile daha büyük.

Yani sevaplarıma seneler aramak yerine günahlarıma sebepler arıyorum artık. . .

Neden böyle oldu?

İnan bilmiyorum]

Tek bildiğim şey “geri dön” demeye utanıyorum çünkü dönsen bile beni bulabilir miyiz inan ben de bilmiyorum.

Sahi neredeyim ki ben?

Var mıyım ki hâlâ!

Bilmiyorum. . .

Çoğu zumun bir buşku uşktu kendine inunmıyor insan, bir önceki uşktu buşkustnu inundığt için.

Birkaç kelime, bir de cümle. "Seni seviyorum" kadar, mesafe vur arumızda işte.

Gittin gideli yaşayabilmek için öyle çok vakit harcıyorum ki. . .

ALIŞACAKSIN

Herkes içinde biraz acı taşır.

Kiminin acısı kendine büyük gelir, kimisi ise acıyı içinde aşk diye büyütür.

Kimisi “Zamanla geçecek” masallarına inanır, kimisi ise geçmeyeceğini bildiği için her acıya katlanır. Zaten aşk, biz olmaktan geçip, sen olarak kalmaktır.

Onu, o olmadan yaşatmak, kendini hayatta unutmaktır.

Unutacaksın!

Çünkü sevmek, biraz da unutmaktır.

Sırf o seni unuttu diye, Sen de kendini unutacaksın.

Acı mı?

Ona da alışacaksın. . .

Ne zaman seni anlatmaya kalksam, tüm harfler içime oturuyor. . .

En çokgende kalan özlüyor; gidemediği kadar. . .

Ne de çok özletiyor giden kendini, haddinden fazla, fazlasıyla zarar. . .

Resim yapmayı pek beceremem ama istersen senin için mutluluğun altım çizebilirim. . .

Senden gitme vakti artık benim için.

Ben bittim senin için.

Bir vedaya sığdırmayacağım yaşanmışlıklarımızı. Zaten hangi veda bu kadar büyük olabilir ki? Şimdi sana beni soracaklar. “Her güzel şey gibi geçip gitti” de onlara. Ve ardımdan sevmeye cesaretin varsa, “O gitse de, ben sevmeye devam edeceğim” de soranlara. Öyle ya; bundan böyle hiçbir

şehir kabul etmeyecekti bizi. Şimdi bu şehri sana bırakıyor, kendime ait bir yalnızlar kenti bulmak için yola çıkıyorum. Kimsem yok. Kendimi Allah’a emanet ediyorum. . .

“Seni seviyorum” denen o satırlara sığdıramadım zaten ben hiçbir zaman seni. Yetmedi kalemim, yetmedi kelamım. Anlayacağın ben seni anlatmanın acemisiydim.

Korkma! Anılarımı da yanıma alıyorum giderken. Sana bırakacak değilim. Hani bir söz vardır, bilirsin, “Kendinden başka bir insana güvenme” diye. Her ne kadar benim gözümde iyi bir insan olsan da, sana güvenmeyeceğim. Anılarımı sana emanet edersem, beni kötü hatırlarsın bilirim. Bu yüzden anılarım benimle gidiyor, sana ise beni güzel hatırlamak kalıyor. Beni güzel hatırla. . .

Ardımdan kusuruma bakma. Ben kusurlarımı seninle örn tüm. En fazla kendini görürsün. Neden gittiğimi sorgulayacak olursan, tüm suçu üstüme yıkabilirsin. Kabulümdür. Çünkü bu saatten sonra; seni bana getirecek vapuru taşıyacak ne bir deniz var artık, ne de yolun sonunu görecek bir otobüs. Bir tren çığlığı kadar mesafe var aramızda. Ama sen yine de bekleme. Bu saatten sonra son durak bile değilim ben sana. . .

Dedim ***ya;***

Beni bulmak için çıktığın yollar;

Gücüme **gider.**

Bana ***gelmek için hiçbir yolculuğa başlama*****.**

Daha ***başlamadan biter*****. . .**

Bir kiracı gibi o aşktan o aşka taşındım ben bu hayatta. Sen de onlar gibi içinde yer veremeyip, dilinde yâr diyenlerden oldun her zaman. Kim bilir; belki de kalıcı yerleşeceğim bir gönül bulamayan bendim. Bulsam da, ona sahip olamadım. Hangi gönlü sahiplenmeye kalksam çoktan sahiplenilmişti. En fazla kapı aralığından görebildim mutluluğun yüzünü. Sahi; sen hiç mutluluk diye hayatına davet ettin mi hüznü? Şimdi hüznümü, gönlümü toplayıp gitme vakti. Zaten sen de hiçbir zaman “kal” demedin ki. . .

Bu ***yüzden ben geçiyorum*** **senden.**

Çüzellik geçici diyorlar**. . .**

Bir ***güzellik yapıp, Sen de geçer misin benden?***

Gözlerin diyorum. . . Sanki başka bir gezegen gibi onlar\ insan baktıkça hayat buluyor. . .

Artık kimi sevdiğini merak etmiyorum. Öyle ya, sevmeyi bilmiyor olsan da, Kimseyi benden az sevemezsin, biliyorum. . .

"İyiler çok yaşamazl" denir ya, biliyorum', sen de beni o yüzden öldürdün. . .

Ağlamayı öğrendiğim gün, çok küçüktüm. Tekrar ağlamayı hatırlattın, çok küçüldün.

Dünyanın neresinde olursan ol, oraya kadar özlerim seni.

Ve dünyanın neresinde ölürsen öl, topraktan bile isterim seni. . .

Çünkü sen yoksan, nefesim de noksan. . .

ÇIDERSEN

Bir gün gittiğin için pişman olursun. İşte tam da bu sebepten gitmemelisin. Çünkü şimdi gidersen, bana dönüş yolları kapanacak. Araşan ulaşamayacak, dönmek için çıktığın yolların sonuna vardığında beni bulamayacaksın. Yani senin anlayacağın, aramızda olup biten her şey için çok geç olacak.

Çünkü ben ileri görüşlü birisiyim, İleriyi görebiliyorum. O yüzden gitme diyorum. Gidersen, geriye dönmek isteyeceksin adım gibi biliyorum. Ama geri döndüğünde değil beni, bensizliği bile bulamayacaksın. Bense sen gittin diye hiçbir şey kaybetmeyeceğim. Öyle ya; senden önce gidenlerden çok şey öğrendim ben. Mesela ileriye bakarak özlemeyi öğrendim. Üstelik baktığım yerden tekrar geri gelenler beni çok sevdikleri için değil, benden daha az seven birine gittiklerini anladıkları için döndüler. Bir de başım dik ağlamayı, her ağladığımda ileriye bakarak gözyaşlarımı toprağa akıtmayı öğrendim. Yine de bitmedim çünkü ben ölürken bile aslmda ikimizin yerine öldüm. Sonra bir başıma yaşamak için tekrar doğdum. Yalnız kaldım. Ama hiçbir zaman yalnızlığı bir yara bilmedim. Aksine yaralarımı yalnızlıkla iyi ettim. Ben senin iyiliğin için söylüyorum; gitmekle iyi etmedin. . .

Şimdi belki kendinle “Gittim!” diyerek gurur duyacaksın. Bir süre gururunun sesi seni idare etmeye yetecek. Peki ya sonra? O gurur duyduğun ses kesilecek ve “Dön!” diyen dudaklarımı arayacaksın. Dudaklarımın arasından sana seslenen sesimi duymak isteyeceksin. Bense çok seviyor olsam bile, adını ağzıma almayacağım ve kaybeden yine sen olacaksın. . . Aslında senlik bir durum da değil bu. Gitmek dışında bir hata yapmamış da olabilirsin ya da tekrar dönmeye çalışarak hatanı telafi etmek de isteyebilirsin. Ama ben seni hiçbir zaman affetmeyeceğim. Dedim ya; senlik bir durum değil bu. Senden önce de gidenler oldu hayatımdan. Belki

senden sonra da gidenler olacak. Çok seven biri olsan zaten sen de anlardın bunu ve şunu iyi bil ki; affetmek bazı aşklara sığmaz. Çünkü gerçekten seven, sevdiği affına sığınsın diye değil, bir olup aşka sarılsın diye sever onu. . .

Şimdisi veya sonrası yoktur aşkların. Şimdi varsan, aşksın. Ama geride kalan için kendini sonralara saklarsan, bir zaman sonra kendini göstermek istesen bile, geride kalanı bulamazsın. Herkes için öyle mi bilmiyorum ama en azından benim için öyle. Belki de o yüzden giden değil, bazılarının gitmesini bekleyecek kadar kalan oldum. Belki de gitmenin en iyi yolunu kalmakta buldum.

Çok fazla unuttum demedim seni. İnsan ne kadar unuttum derse o kadar hatırlarmış unutmak istediğini.

Sen de unutamayacaksın beni! Takvim yapraklan günün birinde bizi kuruttuğunu gösterecek. Akreple yelkovan ne zaman buluşsa, zaman sana hep beni hatırlatacak. Ve anılar, anılar öyle bir hüzünle kaplanacak ki gözlerinden aşk akacak. Dönmek isteyeceksin tıpkı senden önce gidenlerin de dönmek istediği gibi. Ama her şey için çok geç olacak dönemeyeceksin.

Çünkü biliyorum;

(jidersen, Giderek beni daha çok seveceksin**.

Bazen karanlık çökmez, sadece aydınlık artık ulaşamayacağın kadar yüksektedir.

Kaldı ki, birini benden daha çok sever misin bilmiyorum.

Ama kal ki; seni gideceğinden daha çok seveyim diyorum.

Severim çünkii, biliyorum. . .

Sesini unutmamak için, hayatı duymazdan geliyorum.

BENİ DE YANINA AL

Beni ya hatalarımla kabul et ya da sana yalan söyleme olasılığıma rağmen beni sevmeye devam et. Bana ait olan geçmişi unutmamı isteme hiçbir zaman. Bırak benimle kalsın acılarım ve anılarım. Sırf aşk için birçok şeyden de vazgeçmeyelim. Herkesin kendine göre bir hayatı olsun mesela. Zorlama aşk yaşamayalım herkes gibi. Başkalarıyla da mutlu olup üzülebilelim mesela. Gece bir yerlere gidebileceğimiz, gündüz bir kahve molası verebileceğimiz insanlar olsun hayatımızda. En azından aramızda biraz mesafe olsun. Birbirimizin dizinde uyumayı özleyelim. . .

Sana kızdığım zamanlarda, öyle güçlü dur ki karşımda, haklıyken haksız duruma düşeyim. Ama sakın arkanı dönüp gitme. Çünkü ne olursa olsun

ben sana hiçbir zaman arkamı dönüp gitmeyeceğim. Sakın ola da susma. Susmanın kadını erkeği yoktur. Susmak karşındakini yok saymaktır. Gerekirse günlerce bağır, çığlık çığlığa haklı olduğunu anlatmaya çalış, ben dinlerim. Bir puzzle gibi olalım seninle. Ben sensiz, sen bensiz kalınca tam bir mutluluk etmeyelim. Bırak ayrılık bizi bulduğunda gözümüz arkada kalacağına, günü geldiğinde aşk bizi buldu diye göz göze kalalım.

Çünkü sana, “Benden başka biriyle bu kadar mutlu olamazsın” demiyorum. Ama ben sana, “Benden başka biriyle acıyı bu kadar güzel paylaşamazsın” diyorum. . .

Şimdi;

Ya *her şeyinle benimle kal, Ya da gideceksen, “*Her *şeyim” dediğin beni de yanma ah*

Ellerimi ovuşunu çok severdim. Ama ellerin oluşunu hiç sevmedim. . .

Öyle çok aklıma geliyorsun ki; gece bitmeden ben bitiyorum. Ve öyle çok akltmt alıyorsun ki;

kendime bile borçlu kalıyorum. . .

"Yorulmak” ne az kelime, seni beklerken.

İnsan ölmek isteyince, sevecek birini buluyor mutlaka.

Terk etmek mi? Hiç etmedim.

Terk etmek, hiç etmekti, etmedim. . .

Konu yara olunca, kapanmıyor. . .

KENDİNDEN ÖDERSİN AŞKI

Bir eksik seviyoruz biz*

Kendimizden ödüyoruz aşk denen bu şeyi*

O bizi üzüyor, ama biz onun üzülmemesi için her şeyi yapıyoruz. Ağlatıyor, ama onu güldürmek için elimizden gelen ne varsa yapıyoruz* Yetmiyor;

bir de çekip gidiyor.

Bu kez de onun eksikliğini kapatmak için kendimizden veriyoruz*

Bazen umutlarımızı, bazen yarınlarımızı, bazen de hayatımızı*

Bu yüzden biz hep eksik seviyoruz.

Eksilen de hep biz oluyoruz. . .

Bir cümlede "biz" ayrı yazılmışsak, bu yazım yanlışı değil, yalnızlığın yanlışıdır. . .

Geçen sadece zamandır, anlarsın. Bazı acılar zamanla geçmez. Zamanlı zamansız ağlarsın. . .

Bir gün senden geçeceğim, hayatta kalarak.

KEŞKE

Çok zaman önce tanıdığın bir insanı ilk kez tanımış gibi sevmek ne kadar zor olabilir ki? Evet; gitmekten, terk edilmekten bahsediyorum. Sen gittikten sonra tanıdım ben senin gerçek yüzünü, hem de arkanı aşka döndüğün zaman.

Seni sevdiğini sandığın bir insanın arkasından bakakalmak, kaldığın yerden bakmak öyle bir acı ki, bilemezsin. Zaten ne kadar sevdiğimi de hiçbir zaman bilemedin, bilemediğin için de gittin. . .

Aslında biraz da kendime kızmıyor değilim. Hayatın seninle birlikte mutluluğu da getirmesini beklemek gibi bir hata yaptığım için. Hani derler ya "İnsan hatalarından ders çıkarmalı" diye, işte mesele biraz da o ya, ben seni kendimden çıkaramadım. İşte bu yüzden sen benim keşkemsin. . . Her şeye rağmen kocaman bir keşke. . .

Şimdi sen söyle; kendi kendine düşünüp, keşke ben de sevseydim diyebildin mi? Diyebilseydin keşke. . .

Yaşanmış ve bitmiş bir aşkın ardından bunları söylemek de kolay diye düşünme sakın* Ben, yaşanmakta olan ve beni bitiren bir aşkla yazıyorum sana bunları ve biraz da kurduğum her cümlenin içinde kendimi vurarak ve bir daha seninle yaşanacak ne varsa onları sonu görünmeyen bir uçurumdan, yani içimden aşağıya bırakarak yazıyorum,. .

Sana gel demiyorum. Biliyorum gelmezsin. Sana sev de demiyorum. Biliyorum sevmezsin. Ama sana unutma diyorum. Çünkü unutursun!. .

Senin en iyi bildiğin şey çünkü unutmak. Beni unutarak, hatta beni tekrar nasıl hatırlaman gerektiğini bile unutarak gittin. Sen gittin, ben bittim. Bir tek bu aşk denen şeyi yokluğunda tüketemedim.

Bir çocuk gibi elinde olanların kıymetini bilmeden hep daha fazlasını istedin. Hep kendinde olanı unutup, başkalarının aşkına sahip çıkmaya çalıştın. Şimdi sen bensiz, ben de aşksız kaldım.

"Ne kadar sevdin?" sorusuna, "Ancak sevilmediğim kadar çok. . . " diyebildim. Keşke sen de sevebilseydin. . . Ya da keşke "Keşke!" dedirtmeyecek kadar uzağa gidebilseydin. . .

Peki, ya sen? Bir gün olur da keşke yanımda olsaydı diyebilecek kadar özler misin?

Sen bilirsin*. .

Artık *gel ya da gelme sevmeyenim**

Çünkü ben artık sevmeye yenildim***

Çok zaman kaybettim, mutluluğu bulmaya çalışmaktan. Ama artık aramıyorum, vazgeçtim. Mutluluk diye, yalnızlığa koşmaktan.

Az kaldın, gidiyorsun. . Az da olsa sevmedin. Azaldın, bitiyorsun. . .

Gelecek diye bir şey yok. Gelmeyecek olan ne varsa, onu sevdik biz. . .

YENILDIM

Gitmek için mi gelmiştin/ Yoksa gidenin bir daha dönmeyeceğini öğretmek için mi? Ne fark eder ki. . . Sebebi ne olursa olsun, gidiyorsun. Hem de dönmemek üzere. Üstelik görüş günü bile olmayan bir yalnızlığa hapsederek. Hiç düşünmedin bile ardında bıraktığın beni, benimle kalan aşkı ve benimle bir daha kalmayacak olanları. Sahi, kendine nasıl yaptın bunu? Nasıl iliklerime kadar seviyorum deyip, ilmek ilmek benliğine ördün yalnızlığı? Oysa daha yaşanacak onca şeyimiz vardı. . .

Mesela hayallerimiz? Şimdi yıkılmak üzere. Peki, ya gerçeklerimiz? Yüzleşmek üzere olduğumuz acılar kadar yakınımızda. Ya biz? O bizden de öte. Şimdi sen söyle? Gitmek için mi gelmiştin bize? Ya da benim gibi bu aşkın ardından ağladın mı sen de? Hiç sanmıyorum. Ağlamayı göze alarak gitmiş olsaydın vazgeçer, vazgeçtiğine tekrar dönerdin. Ama sen vazgeçilmez olduğunu düşündüğün için gittin. Ya da vazgeçmeyi bilmeyen bendim. Gidersem, biter bu aşk sandın. Ama ben ardından gelmek yerine ardına bile bakmayanın aşkına gözüm gibi baktım. Baktım bakmasına da yine de tek başıma biz olamadım. Yeri geldi kendime bile uzak kaldım. Kalbimde yerin hazırken, bir sen geriye dönmedin.

Halbuki sana değil, seni sevdiğim için aşka yenilmiştim. Sen kazandın sandın. Ben zaten senin dışında her şeyi kaybetmeyi göze almıştım. Ama sen; kaybetmenin zorluğunu öğretmeye, kendinden başladın. Şimdi ardın sıra gözümden alamadığım yaşın, bir de görmezden geldiğin bu aşkın yazdırdığı şu iki satıfr kaldı benimle. . .

Çok sevdiğine inandırıp hiç sevmemiş gibi gitmene, her şeyin olduğuna inandırıp bir hiç gibi terk etmene yenildim*

AnlafSana yenildim. . .

Sen beni hoş bırakmadığın için ben seni bu sayfada boş bırakıyorum. *Çünkü bu sayfada kendim için yazdıklarım değil de, senin için yazıp sildiklerim var.*

Kirpiklerin birbirine karışmış. Sanırım yanlış insan için ağlıyorsun.

Gitme desem, gideceksin.

Kal desem, bitti diyeceksin. Ama unutma; bir gün sen de seveceksin.
İşte o zaman; kalarak gitmeyi, giderken de bitmeyi öğreneceksin.
Belki de aşk, alnımtza yazılmış en yanlış reçetedir. . .

ISITIR MI ELLERİN?

"Üşüdüm" desem, beni ısıtır mı ellerin? Yoksa o ellerin sadece bana artık el mi? Öyle ya, gitmiştin sen değil mi? Peki, ya gitme sebebin neydi? Söylediğine göre sen de çok seviyordun beni? Kalman için yetmedi mi? Peki, ya kurduğumuz hayallerin bedeli? Ya gözlerin? Başkasına baktığında, beni öldürebilecek kadar kendinde güç bulabilir mi? Söylesene; aşk senin için neydi? Gitmek mi? Yoksa benim gibi bir hiç uğruna bitmek mi? Ki gitmek desen, bıraktığın seni seviyorsa bu gitmek sayılmaz ki. En fazla geride ne varsa, yok etmek isteğidir olsa olsa bu şendeki. Kalmaya kalksan, bende var olan sevgi ikimize de yetmeyecekti. Yetmedi. Yetmezdi de zaten, gidişinden belli. Artık unutmuş, başkalarında umut olmak istemiş kalbin belli ki. "Peki, git" demek düşer bu saatten sonra. Peki git.

Bir ***gün olur da dönmek istersen ve dönmek için kendinde bir sebep ararsan,*** **"Seni** ***seven*** **çok** ***özledi" de kendine. Çünkü ben çok özlemiş olacağım geldiğinde. . .***

Artık dönme istersen. Çünkü olur da bir gün geri gelirsen, ya kırdığın yerde parçalarımı, ya da kırıldığım sende parçalandıklarımı bulacaksın. . .

Severken, sevilmediğimi bilmekten, bilip de sevmeye devam etmekten, yoruldum. . .

Her insanın ezberinde tuttuğu bir yalnızlık vardır.

EYLÜL GIBI

Sen hiç;
Hece hece özleyip, Cümle cümle bittin mi?
Ben ***bittim*****. . .**

Ama yine de uzakta bir yerde Eylül var, bilirim.

Bir şiirde rastlamıştım. Herkesin bir cümlesi olmalıymış başkalarından gizlediği, içini umutla doldurduğu ve hiç bitiremediği.

Sahi; umut insanı yorar mı?

Beni yormuyor. Çünkü umut etmiyorum artık. Birer birer vazgeçtim benim olmasını istediklerimden. Ve bir daha da istemedim, vazgeçtiklerimi geri. . .

Şimdi EylüPü bekliyorum. . .

Gelir mi? Gelse, bana yetişir mi? Bu soruları zaman cevaplayacak. Anlayacağın zamana bıraktım her şeyimi. Teslim oldum ona. Savaşsam, kaybedecektim. Öyle ya; bugüne kadar zamanla olan savaşlarımı hep kaybettim. Neyim var neyim yok hepsini aldı elimden. Yine de elleri boş kaldı diye üzülmemeli insan. Ben üzülmüyorum mesela. Çünkü

elleri hiçbir zaman boş kalmaz bir insanın. Sadece elinden geleni yapmıyordun Ellerini dua ile doldurmuyordun Şimdi bir avuç dolusu dua İle susuyorum. Rabbim duyuyor, biliyorum. . .

Vazgeçmiyorum işte

Vazgeçmiyorum yaşamaktan.

En *azından Eylül gelene kadar. . .*

En az bir Eylül daha görene kadar. . .

Eylül gelecek

Ruhumun kirinden arınacağım yağmurla Belki biraz üşüyeceğim Belki de hastalıklarımın hastası olup kendimi dinleyeceğim acınla Oluk oluk kan akıtıp Bir ukde bırakacağım en soluma Hüzünle karışık Belki sonbahar gibi Belki de son kez bakar gibi Bir Eylül gibi işte Bir Eylül gibi. . .

Ve aşk öyle bir ateştir ki; sırf o üşümesin diye kendi canım yakar durursun,. .

Önce kendimi sana inandırmakla, sonra sensizken kendimi kandırmakla, en sonunda da;

kendimi kandırdığımı anlamakla geçti zaman. . .

Yanlış kişiyi mi sevdim bilmiyorum ama doğru kişi sevmedi beni.

BAŞKA BAŞKA

Şimdi *bu aşkta başka başka mevsimleriz*

Sen yenibaharları karşılamak için kalbini güneşe döndün. Bense kaldığım yerden sırtımı aşka. . . Beni harcadın diyemem yeni bir hayat için bu gidiş yolunda. Ama biraz bozuldum aldırış etmeden gururunla arama duvar koymana. Yenilmedim. Yenildim de demem kendime asla. Belki kaybetmeyi göze almaktır bunun adı, belki de daha fazlasını kazanmak için kaybetmekten başlamak. Ne fark eder ki? Artık payıma düşen yalnız başıma, yalnızca yaşımla yaşamaya çalışmak. Zor olmasa gerek yalnızlıkla bir aşkı paylaşmak. Tabii geceleri saymazsak. . . Öyle ya, bitmezmiş ayrılığın ertesinde yaşanan geceler. Uykunun en tatlı yerini acıyla kesermiş ayrılık. Bir an gelir, hiç akıldan gitmezmiş kalakalmışlık. Sabahı

doğurmaya çalışan güneşi şakağından vururmuş hep geride bırakılmış. Zormuş işte ayrılık. . . İlk üşümeye başlarmışsın, sonra da kendi içine düşmeye. Şimdi ben de öyleyim. Ayrılık diye geride ne bıraktıysan, yaşıyorum.

Yani *anlayacağın şimdi sende ne kadar kaldım bilmiyorum ama bıraktığın gidiyim hâlâ: D!üşüyorum*. . .

Sen bir başkasını yazmak için tüm beyazlarımı alıp gittin. Bense ne kadar siyah varsa üstüme giydim. Görünmemek için. Görmezden geldiğin için. Görüp de gelmediğin için. . . Ki giymesem kendimi açık edecektim. Sen, kendini kendine açık etmek ne demektir bilir misin? İnsan korkar bazen kem diyle baş başa kalmaya, kendini bir başına yalnız bırakmaya, Zordur çünkü gözlerinin rengini yaşlarla unutmak. Bunu giden bilmez, kalan bilir ancak. Sahi, kaç kuruş eder ki bir aşkta hiç olmak? Kaç mutluluk tablosunu eskitmek gerekir siyah olduğunu unutmaya çalışmak? Ya da kaç dua gerektirir kederi kaderden saymak? Peki, ya ağlamak? Yüzünde gülümsemeyle barışık kalmak gerektiğini bildiğin halde içindekine ağıt yakmak? Bir şiiri unutmak için okuyup, ansızın çıkan bir şarkıda unutulan olduğunu hatırlamak. Sen giderken işte bu sebeplerden siyahı seçiyordum. Gözlerimden okunuyordu çünkü yokluğun. Bazı gerçeklerin üstünü kapatmak zorunda kalıyordum. “Gidebilirsin” demiyorum. Ama gideceksin biliyorum. Şunu da unutma; ayrılık kokan yastığıma çok gözyaşı döküyorum. Siyah ölüm rengidir. Ama ben sensiz ölmekten korkuyorum.

Anla *işte; sensiz ben “hiç” sfoluyorum. . .*

Sen benden kurtulmanın yolunu başkasına sarılmakta buldun. Bense seni aradığım için başka kollara kendimi ölüm diye sundum. Herkeste seni aramaktan herkes oldum. Seni mutluluk diye uyutmayanları ben kendime acı diye tuttum. Yine de artık sende sadece “unuttum”. Söylesene beni nasıl unuttun? Her gece başka bir tene merhaba diyerek mi? Yoksa her gün birilerinden bir elveda ile giderek mi? Peki ya aklıma neden hep geliyorsun? Bilerek mi? Ya bu acı! Hiç geçmeyecek mi? Acaba senin gibi kendimi başka bedenlere teslim etsem geçer mi? Ama yapamam ki. Aşk bunu gerektirir. Acıysa çekmek. Acıdan korktuğun zamanlarda ise terk etmek. Öyle ya, terk etmek sana düşmüştü acıyı çekmek ise bana. Öğrendim acı diye nefesi içime çekmeyi nasılsa. . . Umarım sen de öğrenirsin bir gün aşkın acıyı da beraberinde getirdiğini ve istesen de kendinden öteye gidemediğini. Ben çok iyi biliyorum.

Senin *de şunu bilmeni istiyorum*: *Her ne kadar adını acı diye yazsan da bana, ben yine canım diye kendime dj okuyorum»».*

Sen yarınlardan bir beklentisi olandın, bense yarınlarda bir beklediği olan. Artık kimlere uyanırız belli değil. Kim bilir; sen başkasını görmek için yatarsın rüyaya, ben yaralarımı unutmak için. Zaman artık bizi dün geçiyor. Öyle ya; zamana nokta koyulmuyor. Ve her aşk insanın aklına virgüller atıyor. Kimisinde ise o virgüller yığını olan soruyu bile bırakmıyor. "Unuttun mu?" Unutmak o kadar zor ki. . . Kimisi için değil belki ama unutulan olmak kadar da kolay değil. Zaten bir aşkta mutlaka bir unutan olmalıymış. Unuttuğunda öğrendim bu gerçeği. Öğrendiğimde ise her şey için çok geçti. Ama yine de bazı şeyler geçmedi. Geçmeyecek de geçip giden zamandan belli. Sahi, seninle birlikte beni terk eden zamanın beni terk etme sebebi neydi? Her zaman seni sevmem mi? Yoksa yanındayken zamanı unutuyor olmam mı? Her aşk böyle başlamaz mı? Aşkı paylaşanlar, aşka başlarken "Her zaman seni seveceğim" demezler mi? Ama nedense birisi bir süre sonra gitmez mi? Sen de paylaştığımız aşkın gideni olmayı seçtin. Bana da kalmaktan başka bir seçenek bırakmamıştın. Ben de kaldım. Ardın sıra gelmeyi ise hiç düşünmedim. Çünkü gelsem gün yüzü göstermeyecektin. Öyle ya, senin için artık ben dünü gösteriyordum. Anlayacağın sen unutmak için gidiyor, bense tekrar kendimi hatırlatmamak için gelmiyordum. Ama ellerim, kalbinin sözünü dinlemeye hazır. İnan!

Unutmadığını bilsem, tekrar sİ ararım»»»

Sen yeniden başlamak için beni bitiren oldun. Bense beni bitirdiğin yerden ölüme başladım. Bugüne kadar her aşkın kalanıydım. Belli ki sen de bugüne kadar yaşadığın aşklarda hep giden olmuşsun. Hep unutturmuşsun kendini. Ama hep de bir şeyi unutmuşsun. Öyle ya kendince bulduğun yalanlarla ve kendinde kalanlarla gitmek yeter sanmışsın. Sandıkça inanmış, inandıkça kendini kandırmışsın. Başaramamışsın! Başaramayacaksın da. . . Beni terk etmekle kalmadın sen. Mutlu olmayı, yarınlara umut bırakmayı, acıdan tat almayı da terk ettin sen. Bir "hiç" olarak gidiyorsun şimdi. Hem de bir "hiç" uğuruna. Değer miydi? Belki sen de severdin beni? Kalbini beni atmak için değil de benim için atmaya kullanırdın belki? Ama bunlar senin için zor değil mi? Peki, sana bir kolaylık yapıp beni unutmana yardımcı olayım öyleyse. Herkessin artık bende. Herkes kadar uzak, herkes kadar yakın. Ne bekleyecek kadarsın ne

de beklenmeyi hak edecek kadarsın. . . Beklemeyeceğim gelme. Bekleme gelemem artık ben de.

Çünkü artık başka b/aşka bitenleriz biz seninle»»»

Bir insan hakkında

yanlış düşüncelere kapılmış olabilirim.

Ama bir insanı bugüne kadar yanlışlıkla gözümden hiç düşürmedim. Şayet gözümden düştüysen, mutlaka vardır bir sebebi.

Bil istedim!

İnsan

kendini kaybedecek kadar sevmemeliymiş, öğrendim. Şimdi gel ya da gelme, sen bilirsin.

O eski ben yok artık.

Kendimi kaybedecek kadar sevmeyi unuturum, demiyorum.

Ama bundan sonra, kimseyi kaybetmekten korkacak kadar sevmem, biliyorum. . .

Hayatî terbiye edemiyorsan, gülerek küfredeceksin. . .

İnanması zor bir yol artık aşk. İnanmayı bilmeyenler zaten yanlış yolda. İnananlar ise artık çok uzakta. . .

<20^===%

İnsan hata yapa yapa doğruları öğrenirmiş. Benim hatam da şendin. Ve ben seni her gün yeniden seve seve, aşkta kaybetmeyi öğrendim.

ÖZLEYECEKSİN

Gittiğin yerlerde gözlerinin beni aramıyor oluşuna alıştım. Hatta gözkapaklarım başkalarım görmek için kapatıyor oluşuna da. . .

Kim bilir kimleri getiriyorsun her gece gördüğün o güzelim rüyalarına?

Belki yarın birini daha çok sevmeyi deneyeceksin.

Belki de bir başkası tarafından daha çok sevilmeyi bekleyeceksin.

Hatta onunla mutluluğu paylaşacak, onunla üzüleceksin.

Ben mi?

Hiç aklına getirmeyeceksin.

Hatta unutacak, üstümü başkalarıyla örteceksin.

Beni her zaman yaptığın gibi yine zamana terk edeceksin. Bana ise zaman unutturmayacak seni.

Şimdi gel ya da gelme hiç fark etmeyecek Çünkü zamanla anlayacaksın ki, seni sevmeyi bıraktığım gün, bu kadar sevilmeyi özleyeceksin. . .

Yerini dolduramadığım için, dolup taşıyorum her gece. . .

Yanıma geleceksen, gelme. Yarınlarıma "geleceksen" gel. Yarını bekleme. . .

Beni unutmak için başka bir ten yeter sana. Ama kendini sana hatırlatacak başka bir ben daha bulamazsın, boşuna arama. . .

SIRADAKİ PARÇA

Ve müziğin sesini açarsın. . .

Hangi şarkının çaldığı önemli değildir o an. Çünkü bazı şarkılar, seni sol yanındaki notalarla uzaklara götürmek için vardır.

Aslında ben biraz da otobüsle yapmış olduğum şehirlerarası yolculuklarda fark ettim müziğin bazı yolları kısalttığını. Öyle ya; direksiyon hâkimiyeti bende olmadan yapmış olduğum yolculuklar, bana hep çekilmez gelmiştir. Gittikçe bitmiyor çünkü o yollar. Aracı kullanan biraz yavaşlaşa, sanki yola yeni çıkmış gibi hissediyorum kendimi. Bir yandan arkadan gelen ağlayan bir çocuğun sesi, diğer yandan yanında oturan yaşlı amcanın öksürmesi, iyice çekilmez bir hal aldırıyor o yolculuğa. Ama yine de güzel yanları yok değil. Takıyorsun kulaklığını, bir süre sonra da o yolun nereye gittiği pek önemli olmuyor. Çünkü o saatten sonra yol başka yere, sense başka bir yere gidiyorsun. Hele bir de otobüste oturduğun koltuk en arkadaysa. . . En arka koltukta oturmak, diğer koltuklarda oturmaktan biraz daha farklı bana göre. Varacağın yere, en son sen varıyorsun bir kere. En son varmanın en güzel yanı ise, ilk varanların oraya sağ salim vardıklarını bilmek. Belki gittiğin şehre biraz geç kalmak, belki de müziğin seni götürmek istediği yere gitmemek için direnmek. . .

Hem sana bir sır vereyim mi? En arka koltukta oturuyorsan, istediğin duygusal bir şarkıyı rahatlıkla dinleyebilirsin. Çünkü yolculuk boyunca yolcular arkaya değil, öne doğru bakıyor. Döktüğün gözyaşlarını kimseler görmüyor. . .

Sözüm sana hayat; benim olanları ne kadar çalarsan çal, bir parçanın tamamladığı kadar, eksiltemeyeceksin hiçbir zaman beni.

Müziğin en güzel yanı da, yanımda kimse olmasa bile onun her zaman yanımda olacağını bilmek sanırım.

Misal ağladığımda ya da ağlamak istediğimde o hep yanımda. Bazen insanlar ağladığımı duymasın diye açıyorum müziğin sesini, bazen de insanların sesini duymamak için. Kimi zaman benden vazgeçenleri unutmak için dinliyorum bir parçayı, kimi zaman ise gidenleri hayallerimde geri getirmek için. Müziksiz bir hayat düşünebilir misin? Ben düşünemiyorum.

Çünkü müzik; aşkın ekmeği, gökkuşağında bildiğim en iyi renklerinden biri, hayallerimin sokak lambası, umutlarımın ise gece vakti doğmuş güneşi gibi benim için.

Peki ya senin için?

Aç öyleyse müziğin sesini. . .

Hepimiz için öyle değil mi? Müzik biraz da ortak lisanımız gibi. Hepimiz için susmanın dili, söyleyemediğimiz ne varsa, söz hakkımızı notalara bırakma şekli. İnsan bazen cesaret edemiyor işte bazı şeyleri söylemeye. Ve müzik; öyle zor anlarında yetişiyor ki insanın imdadına, o hepimizin yerine söylüyor söylenecek ne varsa. . .

Şimdi;

Hepiniz gibi, Benim de tek ihtiyacım, Yüksek dozda müzik. *.

Sıradaki parça, eksik olanlara. . .

Gözünün yaşına bakmam artık. Çünkü bakarsam, tekrar severim seni. . .

"Benim için Öldün!" dedi giderken. "Senin içinde hiç yaşamadım ki ben. " dedim içimden, kalırken. . .

Aşkın karşısında fazla durma, gönlün bozulur.

***BIR BARDAK* ÇAY?**

Bugün de kaybedecek kadar çok sevdim seni. Yarın da seveceğim. Hatta ömrüm yettiğince de sevmeye devam edeceğim. Aslına bakarsan aşktan anlamam ben. Zaten anlıyor olsaydım, seni neden bu kadar sevdiğimi anlardım. Sadece gökyüzü benim diye seviniyorum. Yeryüzü için de öyle. Hatta hayat olur olmadık güzelliklerle karşılaştırıyor beni, onlara da seviniyorum. Aslında ben en çok da şeninim diye seviniyorum. Sahi, şimdi birer bardak çay olsaydı, karşılıklı içseydik ne de güzel olurdu. Bilirsin her şeyi seninle seviyorum.

En *çok da çayın* demlisini, *aşkın da senlisini seviyorum**

“Bir insanı çok sevmeyeceksin” diyor insanlar. Yalan be; inanma sen. Sev, sevebildiğin kadar. Kaybetmekten korkma misal. Hayatta son gününmüş gibi sev ve hayatı son gününmüş gibi yaşa. “Yaşanacak ne sunuyor ki bana?” diye de düşünme. Düşünürsen, mutluluğa geç kalırsın. Öyle uzaktan uzağa sevenlerden de olma. Çık karşısına, o anda dilinin ucuna ne geliyorsa söyle ona. Hiçbir şey bulamadın mı?

“Sana *çay yapsam,,* benimle *ömrüm soğuyana kadar kalır* mısın?” de ona.

Hayır diyeceğini sanmıyorum. Zaten hayır diyorsa, muhtemelen seni de hak etmiyordur. Fazla üstünde durma ve fazla takılma. O seni kaybettiğiyle kalsın, sen kazandıklarınla git. Çünkü benim de zamanında üstüne basa basa aşk dediklerim oldu. Sonra onlar beni kaybetti, bense zamanı. Bak yine aklıma geldi. Özledim sanırım. Neyse; unut gitsin. Ha bu arada ben yapamadım ama senin aklında bulunsun. . .

Çayı *demli içecek, aşkı da* son *demine kadar yaşayabileceğin birini seveceksin*. . .

Her insanın yatağa yattığında üşütmeyecek bir hayali olmalı. . .

Sen yoksun ya; kuşların sesi kısıldı, bugünümden ömür eksildi, deniz bile dalgasını geçti buralarda. . .

Ya yasaklanmalı geceleri özlemek ya da suç sayılmamalı özlediğinin uğruna kendini öldürmek. . .

Ben çok severken gidersen, kendimden geçerim. Ama çok sevdiğine inandırıp da gidersen, inan o zaman senden bile vazgeçerim. . .

Matematik gibiydik seninle. Gidiş yolumuz doğru, ama sonuç hep yalnızdı. . .

Sen beni rüyalarımda bile yarı yolda bıraktın, AŞK *DEDİGİN TAM BİR D'ÜZMECE*

Seni yazmak benim için aşka kanmaktı. Yazmasam, inanmayacaktım. Yazsam, inanmak yoracaktı. Ama o da olmadı. Sen gittin yazmak bana kaldı. Bende kalmayan ne varsa, seninle yol aldı. Ben bile. . .

“Bazı acılar canını acıtmaz” demiştin. Anlamamıştım ne demek istediğini o zamanlar. Çünkü bunu bana söylerken baharı müjdeleyen gözlerle bakmıştın. Oysaki yalanmışsın. Aşk diye yalanı bana sunmuşsun. Şimdi anlıyorum seni yavaş yavaş. Önce anlamaya başlıyorum, sonra da ağlamaya,,.

Evet; benim yüzümden seni unutamıyorum. Senin yüzünden kendimi hatırlayamıyorum. Söylesene; katilimin sen olduğunu bildiğim halde neden kendimi suçlayacak kadar kendini sevdiriyordun? Bazı insanlar geçmişi unutmak yerine geleceğe umut bağlayarak geçmişlerini de yanında götürürler, Senin gibiler ise, gelecek olanlara tekrar umut verebilmek için geçmişi, geçip gittiklerini unuturlar. Belki de sen beni unutabilmek için sevmedin. Bilmiyorum. Tek bildiğim

sevdiğim için unutamıyorum. Hayatı da affedemiyorum seni benden aldığı için. Ama yine de nefes almak zorundayım, seni içimden

temizleyebilmek için.

Bazı aşkların koşulları farklıdır. Senin tek koşulundur koşulsuz sevmek. Onun ise ilk koşuludur zoru görünce terk etmek.

Şimdi sana beni neden terk ettin diye sormuyorum. Sormayacağım da. Biliyorum çünkü bana verebileceğin tüm cevapları. Ve biliyorum ki; cevapların yanlış olsa da yine sende kalacağımı. Bu yüzden sus daha fazla ağrıtma acıyan yanlarımı. Bırak yarım kalsın senden sonra her şey.

Nasıl ***olsa aşk dediğin şey bir bf ölmece. Payımıza düşeni aldık biz de işte. Senin payına hayat düştü, benim payımda ise hayat düş'tü.***

"Acaba tekrar geri gelir mi?" sorusu var bir de benimle senin ardından kalan geriye. Boş bıraktığım, beni boşluğa bıraktığın günden beri cevaplanmayı bekliyor. Bu soruyu hiçbir zaman cevaplamayacağım. Ama inan bunu zaman bile bilmiyor. . .

Kaldığım yerde olmayacağım, olması gerektiği gibi kalacağım. Bir gün sen de seni sevmeyen birini çok seversen benim bu dediğimi anlayacaksın. Sonra da kalbinin gözlerine söz geçirdiğini fark edecek, ağlayacaksın. Bu hiçbir zaman

değişmeyecek. Bu aşkta son ağlayan hep sen olacaksın. Ya da gururun kalbini duymanı engelleyecek, kendinle sadece gurur duyacaksın. Ve ne zaman bir aşka ihtiyaç duysa kalbin, başkalarının acılarına aşk diye sarılacaksın.

Ama o ***aşk diye sarıldığın acılar seni ısıtmaz, sadece yakar!***

Ve şunu da sakın unutma; elbet bir gün senin gözünden de aşk akar.

Yeri geldi zamant yetiremedik.

Yeri geldi zamana yetemedik.

Yani anlayacağın; koca bir ömrü hiç etmek için birlikteydik.

gg^===^

Zamana inanma. Çünkü o geçenlerin yalancısı. Zamanla inanacaksın ki, geçmeyecek acısı. . .

Yazıklar olsun tüm şehirlere! Çünkü ben seni hiçbirinde unutamadım. . .

VEDA

Ölmek için değil, sevmek için **oşîc bilmiştim** ***seni*****.**

Hayatın güzel yanları da vardı elbet benim için yanında olduğum zamanlan Ama hepsi birer birer terk etti beni senin ardından. Aslında

gidişin o kadar da koymadı. Yıkılmadım

anlayacağın. Ama eskisi kadar da dik duramadım hayata karşı. Sahi, yıkılmak demişken; sen neden hayallerimi yıkıp da gitmiştin?

Seni çok sevdiğim için mi? Yoksa senden çok sevdiğim için mi? Ne fark eder ki? Gitmek istedin, gittin. Ben de kalmak istedim, kaldım. Zaten kalmaktan başka da bir yol bulamadım sana çıkan. Çünkü kalmasam, ardından gelsem aşktan uzaklaşacaktım. Halbuki ben seni aşka yakın olduğum zamanlar seviyordum. Bana yakın olduğun zamanlar seni aşk biliyordum. Sen "Bitti!" dediğin yerden unutmaya başladın beni, ben de bitmediği için tekrar baştan başladım sevmeye seni, ikimizin de bu ayrılıktan sonra kaybettikleri oldu elbette. Ama kimin kazançlı çıkacağını zaman belirleyecek. Evet, şimdiden özlemeye başladım seni. Belki özlediğim için kaybedeceğim ama sen de bu kadar özleyen birini kaybetme konusunda kazanacaksın. Bunu seninle değil, senin dışında biriyle hayatımı paylaştığım zaman anlayacaksın,. .

Şimdi *kimin neyi olursan ol, ama artık benimle mutlu olamayacaksın* *.

Sen terk ettim sandın, bense terk etmene izin verecek kadar yanımda yokluğunu çoğaltmıştım. Çünkü görüyordum. Başkasına aitti gözlerin. "Seni seviyorum" derken bile yükselttiğin sesinden belliydi başkasına duyurmak istediğin. Ne yapalım yani? Gittiysen, gittin. Ama hâlâ sevdiğim gibisin, bitmedin. . .

Gel demeyeceğim ama sana. Karar senin. Gelirsen, seni de aşkıma dahil eder kaldığım yerden severim. Gelmezsen, kaldığım yerdeyim. Ben seni, sensiz de sevmesini bilirim. . .

Hem büyük bir aşkı küçük bir vedaya sığdırabileceğini mi sanıyorsun? Öyle kolay olmuyor, kendini unutturmak için gitmek. Her aşk için böyledir. Ne kadar çok seversen o kadar az kalır, azar azar unutmaya başlarsın. Ama hiçbir zaman unutmayı tamamlayamaz, tam unutamazsın. Hatırlatır çünkü bir şeyler. . .

Bir kitabın en güzel hikâyesinde kahramana verilmiş bir isim, ansızın kulaklarında duyduğun bir şarkı, soğuk bir kış günü önünde yürüyen bir çift, yattığın yastığın diğer eşi, acıyla tanışık gözyaşı, mutluluğu hatırlatan birkaç anı ve daha fazlası. Her şey onu hatırlatmak için var sanki!

Benim için de öyleydi. Başta her şeyde biraz seni aradım. Bulamadım. Sonra ne kadar aramak istemesem de hatırlatacak her şey geldi beni buldu.

Aklıma hep geldin anlayacağın. Aklım hep sende durdu. Sahi, bu kadar sevilirken gitmek için nasıl bir neden buldun kendinde, aklım durdu!

Ama dedim ya, iyiyim. Yıkılmadım. Yılmadım da. Sadece biraz yıprandım aşkı yanımda kalması için ikna etmeye çalışırken. Çünkü aşk biraz gözlerine bakmak demek, biraz ellerini tutma isteği, biraz da sevildiğini bilme isteği demek. Yani kısacası aşk sen demek ama sana aşkım diyememek. “Olsun” dedim kendi kendime. Olsun, ne olmuş yani yoksa? Unutacak değilim ya gitti diye. Ama çok defa dedim içimle konuşurken kendime. Gitmeseydin keşke. . . Benim gibi sevmene imkân yoktu. Daha önce başka aşkların mutluluklarında kendini kandırmış, sonunda da hep onları unuttum diyerek kendini inandırmıştın. İnandırmış bana gelmiştin. Ben öyle miydim? Daha önce benim de aşk denemelerim olmuş ama aşkın denemeyle değil deneyimle acıya dönüştüğünü ilk kez sende öğrenmiştim. Şimdi öğrendiğim ne varsa, öğrettiğin ne varsa unutmamı istiyorsun. Bunu başaramam sen de biliyorsun. Benden yapabileceğim şeyler iste. Mesela de ki, “Beni daha çok sev. . . ” “Seni bensiz yaşatma. . . ” ya da ne bileyim “Başkaları için yaş olmak yerine, birlikte aşk olalım. . . ” Ama istemiyorsun işte. Nerede zor olan var onu başar diyorsun. Başarmasına başarırım da, sen neden hep kolayı seçip vazgeçen oluyorsun. Ve bir şeyi hep unutuyorsun. Seni bundan sonra başkaları sevse bile, bir daha kendinde bulamayacağın bir aşkı bende bırakıp gidiyorsun. . .

Zamanla geçecek diye bekledim. Sonra da zamanın geçmediğini fark ettim. . .

Öyle ya gitmiştin. Kalacak kadar sevmemiştin beni. Benimse bundan sonra aşkta kalasım yok belli ki. Artık yalnız başıma yaşayacağım yaşanacak neyim kaldıysa. Bir aşka daha merhaba diyecek cesareti bulamam kendimde. Hem ya o merhaba dediğim sana benzemiyorsa? Onu da hiç edemem hiç olmuşluğumu unutmaya çalışırken bu yolda. . .

Küçülen şendin bu aşkta. Şimdi benden de sana yakışan küçük bir veda. . .

Sana ait ne varsa, seni hatırlatacak neyim varsa, yokluğuna bırakarak kendimi de alıp yalnızlığa gidiyorum. Unutamayacağım biliyorum ama en azından deneyeceğim. Çünkü ben bugüne kadar aşkta kazanmayı denemiş ama hep kaybe(dil)en taraf olmuştum. Bu kez de kazanan taraf olmak için vazgeçiyorum. . .

Çünkü sen;

Bu saatten sonra benim için el bile değilsin. . .* Bir *vedaya bile değmezsin

AMA
Şimdi git
Ama gitmekle bitmiyor Unutma
Hem beni kendinden ayırarak
Ayrılığı tamamlayamazsın
Zaten bir başına zordur ayrılmak
Öyle kolay ayrılamazsın
Akima gelirim olur olmadık yerde
Özler, dayanamazsın
Gelmek ister ayakların
Ama geriye doğru koşamazsın
Görmek ister gözlerin
Ama büzün perdesini aralayamazsm
Tutmak ister ellerin
Ama uzatamazsın
Çünkü bundan böyle
Sen bana yalnızlıksan
Ben de sana yalnızlığım
Unutma bunu
Bugün beni kaybettin
Ama yarın arayacaksın. . .

Zaafım yok, ama ne zaman aklıma gelsen aşka inanıyorum. . .

Halim yok artık, ne halim varsa görmeye. Varsa senin halin; gel ne halde olduğumu görmeye.

Ne zaman gözlerine haksam; kendimce üşüyorum ve sırf sen yoksun diye içimdeki uçurumlara düşüyorum. . .

BİZ AYRI KALAMAYIZ

Uzat ellerini sarayım. Bensizlik üşütmüştür seni. Birazdan sana çay da yaparım. Ama söz ver; bir daha ayrılmayalım. Hem bak; nasıl ben sensiz kakmıyorsam, sen de bensiz olamıyorsun. Kime gitsen beni arıyorsun. Ben de öyleyim, biliyorsun. Bugün baharın gelişini penceremden el ele yürüyen çiftleri izleyerek kutladım. Nasıl da mutlu görünüyorlardı. Kimisi diğer insanlara aldırış etmeden yolun ortasında öpüşüyor, kimisi de belli ki bir yere yetişmek istercesine koşuşturuyordu. Sonra dalmışım. Kendime

geldiğimde elimde yarısı içilmiş yarısı ise soğumuş çayla dolu bir fincan buldum. Sonra tuttum kendimi o çiftlerin yerine koydum. Kim bilir; bu çiftler kaçıncı aşkta birbirilerini bulmuşlardı. Daha önce kimleri aşk bilmiş, sonra da yanılmışlardı. Ama olsun şimdi mutlulardı.

Aslında insan biraz da eski aşkları özlemiyor değil. Tamam, seninle ben aşkı eskisi gibi yaşıyoruz ama diğer insanlar öyle değil ki. Herkesin gözlerinde silinmeyen anılar, ayak uçlarında susturulmuş bir acele, ellerinde ise hep daha fazlası olsun isteği. Yanındakini, hayatın getirdiği tatsızlıkları atlatmak için kullanıyor sanki. Oysa aşk; bu demek değil ki!

Kaldı ki aşka "İşte tamda bu!" demek de doğru değil ki! Herkes sevdiği kadar biliyor aşkın tanımım. Sevilmediğini öğrendiği anda bunun acı olduğunu sanıyor. Halbuki sevilmemek de aşktır. Tek taraflı olsa da, bir tarafı yarım kalsa da. . .

Neyse ya, bana ne ki başkalarının aşkından? Sanırım ben günümüz aşklarına uzak kaldım. Ama olsun ben seninle mutluluğu yakaladım ya, o bana yeter. Kafamda seninle ilgili hiç soru işareti yok biliyor musun? Çünkü adım gibi eminim beni bırakıp da gidemeyeceğine. Beni kaybetmeyi göze alamazsın sen. Belki başkalarını kendine ortak etmeye çalışacaksın. Sonra yine kapıma gelecek, beni kendinle baş başa bırakacaksın. Hatta belki günlerce ağlayacak, kıyamadığım için de kendini affettireceksin.

Hem bak sana bir şey söyleyeyim mi? Benim de senden başka tutunacak dalım yok. Evet, belki seninle hiçbir zaman el ele mutlu bir çift gibi sokaklarda yürüyemeyeceğiz. Sabahlara kadar mesaj laşamayacak, olur olmadık şeylere tartışamayacağız. Üşüdüğünde ceketimi omuzlarına örtemeyeceğim. Canın acıdığında ağlayacaksın ve ben gözyaşlarını silemeyeceğim. Kıskanamayacağım bile seni. En acısı da ne biliyor musun? Göz göze geldiğimizde, göremeyeceğim seni. . .

Yeni çıkan bir filmi tek başıma izleyeceğim senin yüzünden. Birlikte bir aşk şarkımız bile olmayacak. Uğruna şiirler de yazamayacağım. Televizyon yüzünden kumanda kavgası da yapamayacağız. Ama en güzel yanı da ne biliyor musun? Birbirimize ne yaparsak yapalım hiçbir zaman ayrılmayacak ğız. . .

Zaten dedim ya; biz ayrı kalamayız.

Seni seviyorum.

Sevmek zorundayım.

Çünkü senden başka kimsem yok.

Biliyorum. . .

Yalnızlığıma. . .

Geri dönmesen bile arada bir dönüp arkana bak olur mu?

Ölüm arkam hep sen. Ölüp ölüp dirildim senin için, bir bilsen. . .

Aşkı yanlış yerde aradığın için doğru insanı kaybediyorsun.

BELKİ DE EN ACI HATIRA HAYATTIR

Biz hep aradıklarımızı yanlış yerde bulmaya çalıştık. Bulduğumuz yanlış insanlarda, doğrularımızı harcadık. . .

Bazı hatıralar hayatta güzel şeylerin de olduğuna inanmamız için bir kanıttın Bazı hatıralar ise, güzellikleri gösterip üstünü acı ile örtmek için yaşanır. Yine de her insanın hatırlamakta zorlanmadığı hatıraları olmalıdır. Hatırasız insan hatırlayacak bir şeyi olmayan insandır. Evet, belki bazı hatıraları hatırlamak acıtır. Evet, belki bazı hatıralar yerini acıya bırakır. Ama ne olursa olsun hatıra demek geçmişte yaşananları hatırlamak demektir. Hatırlayacaksın!

Hayat da bir hatıradır. . .

Hatıralar tam anlamıyla yaşanmakta olan değil yaşanmış olan konuları ele aldığı için, senin hayatın sana değil senin ardından bıraktığın insanlara bir hatıra olarak kalacaktır. Ama geride bıraktığın bu hatıranın iyi mi yoksa kötü bir hatıra mı olacağını sen belirleyeceksin. Sorarım sana; bu dünyaya veda ettiğin zaman iyi mi yoksa kötü biri olarak mı hatırlanmak istersin?

İyi biri olarak hatırlanmak için ne yaptın? Ya da sen kendine iyi bir insanım diyebiliyor musun? Desen de inanabiliyor musun? Bunlar insanın kendine sormaya korktuğu zor sorulardır bazen. Hatta kimine göre çoğu zaman. Ki bu sorular “Nasılsın?” sorusuna verilen “İyiyim. . . ” cevabı gibi geçiştiriliyor artık. Şayet senin ardında bıraktığın insanlar sana iyi insan demiyorsa, ölmek kurtuluş sayılabilir senin için. Ama ölünce de geride iyilikleri bırakmak senin elinde. Anlayacağın zor değil iyi bir insan olmak.

İçi sevgiyle doldurulmuş kocaman yürekli biri, omuzlarının bir başın ağırlığını kaldırabilecek kadar güvenilir biri, bir de her şeyin kaderden öteye geçmediğini bilen biri olman yeterli. Kim bilir; bunları içtenlikle yaparsan sen de bir gün karıncaya basmamak için yolunu değiştirebilirsin belki. . .

Kötü biri olarak hatırlanmak ister misin? Zaten kötü biri olmak hiç de zor değil biliyor musun? İyi olman gereken yerlerde iyi bir olmayan olursan,

sen kötü birisin. Çünkü kötüler kötülükleri en iyi yapanlardır. Kötülük konusunda hep iyi olanlardır.

Sen, sen ol, ama kötü biri olma.

Çünkü en çok hatırlanan hatıralar, kötü olan hatıralardır. En kötü hatıra ise, bir insanı kötü hatırlamaktır. . .

O *başkasına yanar, sense kendinden soğursun. . .*

Sana bakınca*; *iyi bir gelecek görüyorum. Belki bugün değil, ama bir gün geleceksin, inanıyorum. . .

Öyle eksiksin ki; bu eksiklik fazla geliyor bana. . .

BEKLEME

"Ağlama!" demiyorum. Ağlayacaksın çünkü. Beni kaybetmek en az hayatını kaybetmek kadar koyacak sana. Herkesin içinde hiç edeceksin kendini bir süre. Sonra başka kollara teslim edeceksin bedenini. En sonunda da, kendi içinde kaybedeceksin kendini. Ağladığını duyan olmayacak. Gülmek desen, o da sana hiç uğramayacak. Nereye varsan, yalnızlık hep seni bulacak. Gerçeklerden kaçamayacaksın. Sonra kendine yalanlar bulacaksın. Bulmalısın. Çünkü sen ayaklarınla gittin. "Ayrıldık" deyip gitmek için önce sevmen gerekirdi, bilemedin. Ben de, gittin diye kendimi avutacak kadar hiçbir zaman az sevemedim seni. Şimdi uzaktan bir hiç gibi kalışını izliyorum. Bir gün sende kalan hiçler de bitecek, bunu da biliyorum. O zaman tekrar içimden geçen yollar arayacaksın ve aradıkça kendini kaybetmelerini çoğaltacaksın. Sonra tek çarenin unutmak olduğunu anlayacaksın. Unutacaksın!

Bekleme, ne *gel diyeceğim ne de ben geleceğim.*

Çünkü ben bu aşkı göz göre göre hibe edeceğim. . .

Baktım yaza yaza bitecek gibi değilsin, bitire bitire yazdım seni. . .

Gittin ya;

elden ayaktan değil, en çok da; gözümden düştü aşk. . .

Kavuşacağımız günü iple çekiyorum. O İpin ucunu bırakırsam, uçuruma düşen sen olacaksın biliyorum. .

BENİ KAZANAMAYACAKSIN

Senin hiç;

Hayallerin tir tir titredi mi?

Peki, ya kaybetme korkusu?

Sen hiç kaybedeceğini bildiğin bir savaştan, kendini öldürerek çıktın mı?

Halbuki aşk, bizim için geç kalmış bir mutluluktu.

Bu aşkın erken gideni olmasaydın, geç de olsa mutluluk bizim olacaktı.

Yara sandıklarımızı, yarınlar kapatacaktı.

Ama sen sabır gösteremedin.

Önce sabrını, sonra da beni kaybettin.

Hani bir söz vardır, bilirsin;

“Ne kadar sabredersen, o kadar kazanırsın” diye. Bu söz senin için geçerli değil.

Çünkü artık ne kadar sabredersen sabret, beni kazanamayacaksın. . .

Öyle sustum ki, artık söz konusu bile değilsin. . .

Özleyen bir yürekten söz edeceğim. Seni çok Özledim. . .

Söz, gelene kadar bekleyeceğim.

Biliyorum, bize gelene kadar mutluluk biter. Ama biliyorsun, mutluluk için biz olmak yeter.

SARILMAK

Ben aslında sana hiç sarılmak istemedim* Çünkü sarılmak bende hep başka anlamlar ifade ederdi ve sen bunu hiç bilemedin. Aslında bakarsan; senin bana sarıldığın zamanlarda da ben hiç mutlu değildim. Sadece sesimi çıkarmadım. Sarılmak, olduğun yerden olmak istediğin yere gitmekti benim için. Mutlu olduğumuz zamanlar oldu, üzüldüğümüz zamanlar da. Hatta ağladığımız birçok an da. Ve sen hepsinde gözlerime bakmak yerine, sarılmayı seçtin. . .

Şimdi sen de senden öncekilere benzedin. . .

Yalan yok. Senden önce de hayatıma giren ve hayatımdan birer parça alıp gidenler oldu. Onlardan öğrendim ben biraz da sarılmanın ne demek olduğunu. Kabul ediyorum benim de hatalarım vardı. Kimseyi gitmesine izin verecek kadar sevmemeliydim. Seni bile. . .

En fazla bizi terk edersin sandım. . .

Yanıldım. Hem de öyle çok yanıldım ki hiç gitmeyeceksin sandım. Ben aslında en çok da yanılmaları aşk sandım. Şimdi vazgeç diyorsun. Söylesene, sen neden bu aşktan geçiyorsun? Aslında anlayabiliyorum seni. Sen gitmeleri ezberlemiş aşklardan bana gelmiştin. Bense eskimiş aşkların tozlu

rafında hep bekleyendim. Yani kaybetmeleri öğrenmiş, hatta kendi dışında her şeyini kaybetmiş biriydim. Anlayacağın aşkta kaybetmeyi biliyordum. Ama bana, hiç edilmiş bir aşk uğruna yaşarken hayatını kaybetmeyi sen öğrettin. . .

Parmak izlerini bende unutarak gittin. . .

Dokunduğun bende, dokunan benliğimde hâlâ parmak izlerin duruyor. Zaten gitmiş de sayılmazsın. Sadece beni içinden atmaktı derdin. Ben de bunu anlayamıyorum ya zaten. . . Bir insan içinde olmayan bir şeyi nasıl içinden atabilir ki? Azalarak biriktirdiğim seni çoğul yalnızlıklara harcatmam. Unutmak desen; unutmaya çalışmak yoruyor beni, unutamam. . .

Ve ben artık kimseye de şartlamam.

Çünkü kime sarılsam, gitti. Sarılmak gitmeye yakın, kalmaya biraz uzak olmakmış. Biraz vedalaşma, biraz da merhaba barındırırmış içerisinde. Geç öğrendim. Geçenlerden öğrendim. Sandım ki insan sevdiğine sarılır. Halbuki bazıları gitmek istediğine sarılırmış. Bunu da geç öğrendim.

Sarıldığında gözlerin bana değil uzaklara bakıyordu. İşin en acısı da, senin gerçek bildiklerine benim sırtım dönüktü. Bu yüzden sana hiç sarılmak istememiştim.

Sarılmak, olduğun yerden,* olmaîc *istediğin yere gitmekti çünkü çok iyi bilirdim. . .

Kimisi d'üzeni bozmak için, kimisi de ezber bozmak için gider. . .

Kendi kendine mutlu olmak için geçmiş, olsun. ,.

Yeter ki kendime geldiğimde, geçmiş olsun. . .

Bazı cümleler de yorulur, umut peşinde koşmaktan

Ölüm dündü. Bugün yeni bir şeyler bulmak laztm seni

unutturacak.

Buralarda pek de değişen bir şey yok. Herkes geçim derdinde, Bense, hâlâ nasıl geçtiğinin derdindeyim. . .

Renkli hayaller kurmaktan korkmadım çoğu zaman. Ama gözlerimi açınca da siyahtan başka renk bulamadım hiçbir zaman.

MUTLULUĞU *KAYBETTİĞİN YERDEYİM*

Yalanlar söylerdi gözlerin ve ben hep inanırdım. . *

Ama artık uzatmayacağım seni kelimelerimde. Zaten yanlış insan için ağladığının da, yanlış insanı aradığının da farkındayım. Bundan sonra üflesem geçecek bir acı olarak görüyorum seni. Bilesin. . .

Yarınlara büyük başlar mıyım yanımda sen olmayınca, bunu bilmiyorum. Ama yine de özleyeceğim elbet. Kaç zaman oldu adını dudaklarıma değdirmeyeli. Kaç zaman geçti herkesin yanında mutlu gibi görünüp, birinin yanında ağlayacak kadar kendimi açık etmeyeli. Ve çok zaman

geçecek, geçse de unuttum diyemeyecek bir ben kaldı buralarda. Sahi sen nasılsın oralarda? Umarım koşa koşa gittiğin yalanlar, düşe düşe canını acıtmamıştır.

Canın acısın istemem, her ne kadar canımı açıtsan da. Zaten canımın acıması da artık çok fazla koymuyor bana. Bir çınar ağacı değilim elbet, yani dik duramam her zaman. Beni de üzecekler. Mutluluk diye gelip acıtarak gidecekler. Gün gün eğileceğim. Hatta dayanamayıp, bir gün hayata kırılacağım. Ama sen yine de bak hayatına, yaşa yaşanacak neyin kaldıysa. . .

Bir gün *tekrar öldürmek istersen,* mutluluğu *kaybettiğin yerdeyim***

Seven her insanın aşk cebinde sakladığı bir yalanı olmalıymış meğer. Yalanlarına ihtiyaç duyduğumda öğrendim. Hadi şimdi gel, gel de yalandan da olsa söyle beni sevdiğini. Söz, gerçekten inanacağım.

Dahası;

Yalanlarına *inanıyor* ol*mam, unutamayacağım* anlamına *da gelmesin**

Çünkü gelmekte geç kalırsan, bir hiç olursun*

Aklında bulunsun**

"Herkesin acısı kendine büyük" derler. Peki ya herkes olmanın acısına ne derler?

Gidiyorsun!

Peki öyleyse, varınca ara. Nerede kaldığımı merak ederim. . .

Bundan sonra her aşk sana ihanettir benim için. Ve ben; ihanete bile uğramıyorum tekrar sensizliği görmek için. . .

Ve sen öyle bir gittin ki; önce yediğimin tadı, sonra da sevdiğimin adı battı. . .

Dilsiz olsam, hayat boyu susardım. Ama sensizdim, hayata sustum. . .

Seninle artık göz göze gelmek, ne yorucu. . .

UNUTMAK MI?

Bazen korkuyorum biliyor musun? Ya geri gelirsen?

Alıştım sanırım artık. . . Her insan gibi yaşayabiliyorum hayatı. Eskisi kadar içekapanık değilim. Gözlerim dolmuyor olur olmadık yerde. Hayatın getirdiklerini yaşıyorum, senin götürdüklerini düşünmek yerine. Arkadaşlarıma daha çok vakit ayırıyorum. Onlarla geziyor, eğleniyorum. Sen buna, kafayı dağıtmak da diyebilirsin. Sürekli bir uğraş halindeyim çünkü. Kitap okumayı da çok seviyorum artık. Hem kitaptaki acıları okuyunca, kendimin o kadar da acınacak bir halde olmadığını anlıyorum.

Bir nevi kendimi teselli etme çabaları işte. . . Hani o beraber yürüdüğümüz sokaklar var ya; ilk zamanlar o sokaklardan tek başıma geçmeye korkardım. Seni hatırlatıyordu çünkü. Ama şimdi ölü bir toprağı eze eze geçiyorum. Evet, hâlâ seni hatırlatmaya devam ediyor o sokaklar. Ama ben, eskisi gibi seni hatırlayınca, yaşamayı unutmuyorum. Anlayacağın zamanla besleniyorum. . .

Sonbahar veya ilkbahar geldiğinde seninle üşüdüğümüz günleri anımsıyor, seninle tekrar ısınmak istiyorum. Ama artık buna imkân yok, biliyorum. Olsun. Yine de tat almaya bakıyorum. Sen olsan, daha güzel olurdu diyorum. Ama yoksun diye de artık mevsimleri kötülemiyorum. Hem ben mevsimlere darılsam bile, güneş yine doğacak. Sensiz üşümeyi göze alamasam da, kar yine yağacak. O halde neden o mevsimleri doya doya yaşamayayım? Neden sen kendini benden ayırdın diye ben de kendimi hayattan ayırayım?

Evde tek başıma zaman geçirirken zorlanıyorum biraz. Kendime kahve yapmak için kalktığımda, senin kahve fincanın var ya, o itişiyor gözüme. Bir de arkada kısık sesle çalan radyoda senin en sevdiğin şarkı çıkmıyor mu, işte o zaman iyice güçten düşüyorum. Madem güçten düştüm, devam edeyim diyorum. Açıyorum radyonun sesini sonuna kadar. Bir elime fotoğraflarını, diğer elime de giderken götürdüklerini alıyorum. Başlıyorum ağlamaya. Saatlerce ağlıyorum. Gözlerim kızarıyor ağlamaktan. Üstelik yanımda ne “Sus ağlama. diyen biri var, ne de “Birlikte ağlayalım. . . ” diyen biri. Zaten ağlamak neyi geri getirir ki? Yine de bazen ağlamak gerekir. Düşünsene; ya ağlayacak kadar sevmeseydim seni?

Her ayrılık böyle midir bilmiyorum, insanların sanırım hep bir acelesi var bu hayatta ya da hep bir kaçmak istediği, belki de varmak için koşmaktan hiç çekinmediği. Bunu en iyi, bir caddenin ortasında gündüz vakti insanlara karşı yü

rürken anlıyor insan. Gece anlayamazsın bunu. Çünkü gece herkes aynı yöne gider. Olmak istediği yere. ,.

Tabii bir de her insan ayrılığı farklı tanımlar. Mesela ben ayrılığı bir ağaca benzetiyorum. Hem de öyle bir ağaç ki, mevsimi geldiğinde yapraklarını döken, ama tekrar yeşermek için dimdik ayakta duran bir ağaç. Şimdi ayakta duruyorum. Biliyorum kavuşmak denen mevsim bana da gelecek. Belki seninle değil ama başka biriyle. Ve o başka birini yeniden keşfedeceğim. Onu, başka birisi olduğu için, bir başka seveceğim. . .

Yine de yarının ne getireceğini önceden kestiremiyor insan, Bazen mutluluk diye beklediğine acı diye sarılıyorsun. O, ellerini bıraktığı için kin tutuyorsun. Kendini işe yaramaz hissediyor ve kendini diğer insanlardan uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Her şeyi biraz eksik yaşıyorsun. Ta ki eksik olanlarını bir başkası tamamlayana dek. Sonra birisi geliyor hayatına “Aşk güzel şey be!” diyorsun. Gidenle yaşadıklarını sil baştan tekrar yaşıyor, yaşamaya çalışıyorsun. Bir filmi tekrar izlemek gibi. Oysaki o filmin konusu da, oynanan sahneleri de, hatta sonu da aynıdır. Sen ise senaryoyu değiştirme çabasmdasındır. Sonunda ölecek bir kahraman olmak için, hikâyeyi baştan yazma derdindesindir.

Ama bazı filmleri en az bir kere izlemek gerekir. Tıpkı hayat gibi. Hayat da bir kere yaşanır. Ne geçen günleri geri getirebilirsin ne de geçip gidenleri. Bu yüzden yaşaman gereken ne varsa bugün yaşayacaksın. . .

Ben mi?

Ben de yaşıyorum yaşamasına da, bazen acı fazla üstüme geliyor. Onu hatırlıyorum. Yine de güçsüz değilim. Yılmıyorum. Her şeye rağmen hiç değişmiyorum. Bazı insanlara ne kadar kötülük yaparsan yap o insanlar hep iyi kalır ya işte ben de o iyi kalanlardanım aslında.

Neden mi iyiyim?

Çünkü hiçbir zaman kötü biri olmayı denemedim. Benim tek isteğim unutmaktı.

Unutmak mı?

Evet seni unuttum ve unuttum diyebilmek aslında yeni açılan bir yaradır. Oysa ben o yarayı tekrar kanatmak yerine kurutmayı seçiyorum. Yani unutmaya çalışmak yerine sadece hatırlıyorum.

Dedim ya işte; ben iyiyim.

O yüzden aklın kalmasın, fikrin kalmasın, ***çünkü benim için artık hep*** **söylense** ***de hiç bitmeyecek koca bir yalansın*. .***

ADAM *GIBI BÎR ACI*

Kaybedeceksin! Ve bu kaybetme süresi belki bir hayat boyu sürecek, belki de yarın her şey düzelecek. Boş ver. Sen kaybetmekten korkma çünkü kaybetmekten korkmak, kazanmaktan vazgeçmektir. Vazgeçmeyeceksin. Aşk için, mutluluk için, iyi bir gelecek için, kısacası hayat için vazgeçmeyeceksin işte. . .

Hem unutma!

***Bugün geç kaldığını düşündüğün şeylere yarın çok erken* başlayabilirsin.**

Zaten kendi acının büyüklüğüne yakınmadan önce şöyle bir etrafına bakmayı öğrenmelisin. Göreceksin ki; herkes biraz yarım, herkes biraz eksik. Kimisi aşkta kaybetmiş, kimisi hayattan vazgeçmiş. Kimisi hiç mutlu olamamış, kimisi ise göz göre göre mutluluğu terk etmiş.

Sen de bilirsin ki; insanlar her zaman ikiye ayrılır. Bazıları eski, yıkık dökük, harabe bir bina gibidir, acıları yüzlerinden okunur. Bazıları ise, tüm güzelliği ile kendini dimdik yeni bir bina gibi ortalıkta sergiler ama yine de onların içinde acıya açılan bir kapı bulunur ve ne olursa olsun herkesin içinde kendine yetecek kadar acı mutlaka vardır.

***Çünkü acı; kendini sevdirmeyi çok iyi bilir*.**

***Bazen ilk bakışta bir aşkla, Bazen de gözden akan tek damla yaşla*. . .**

Şunu da sakın aklından çıkarma; bu hayatta seni üzecek şeyler er ya da geç çıkacak karşına. En olmayacak insana âşık olacak, hiç beklemediğin insan tarafından yan yolda bırakılacaksın. Tüm insanlara karşı güvenin sarsılacak, kurduğun hayallerinin bir bir yıkıldığını fark edeceksin. Yaşın kaç olursa olsun bunları yaşayacaksın çünkü hayat gözünün yaşma bakmayacak ve sen bunu er ya da geç anlayacaksın. Ama yine de mutlu olamadığın zamanlarda mutsuzluğun hakkını vereceksin, öyle çabucak sağa sola yıkılmayacak, adam gibi acını çekeceksin.

Öyle ya; sen yaşamaktan vazgeçsen de, hayat devam eder. Sen de yaşamaktan vazgeçme, devam et hayatı yaşamaya. Çünkü hayat sana en sevdiğin şarkıyı hiç beklemediğin anda bir radyo kanalından duyurarak, bir anda yolun ortasında en sevdiğin insanı karşına çıkararak ya da buna benzer şeyler sunarak seni mutlu edecek. Sense bu mutluluklarla yetineceksin. Yetinmelisin.

***Hayatın esprisi budur* çünkü. . .**

Mutluluğun *fazlasını beklersen, Gülemezsin. . .*

Sonsuza kadar sürecek bir yanlıştı seni bu kadar doğru sevmem.

Benim zaman dilimime, senin zamansız gidişlerin düştü hep. . .

Etrafı ne kadar kalabalık olursa olsun, her insan kendisi kadar yalnızdır.

Bazen aşk derinlere götürür seni. Son bir nefes k'alır, veremezsin geri. . .

Çok sevmek yerine çoğu kez sevdim seni. Ve bu hayatımı aldı.

Hayat boyu severdim seni, ama hayatım sende kaldı.

Aklımın sokaklarında beraber yürürdük onunla. O başkasına giderdi, ben kendime gelemezdim.

MUTLULUK *SİLER MI BİZİ?*

Geç olur çünkü dönmen için. Ve geç derim, kalma benim için. İç çekişlerimi azaltırım. Hatta yeri gelir içimden bile atarım. Zaten saniyeler aklımda kaç dakika daha kovalayabilir ki seni? Düşünüyorum da, defalarca dilimden dökülen sorular da hiçbir zaman cevaplanmadı. Ne kendimde bir hak buldum sana git diyebilecek ne de sana hak verebildim benimle kalmana yetecek.

Anlayacağın ben tüm geçmişimi sende sildim. Şimdi vardığım yer de sensin, kendimden kaçtığım yer de. İnsan hiç acıya koşa koşa gider mi? Ben gidiyorum işte. . .

Biliyorum seni sevmek hiçbir zaman bana sevap yazılmayacak. Hem her günahımda sen olacaksın hem de her gün ahımda. . . Bitiremeyeceğim seninle büyük başladığım cümleleri. Ve sen; kendinde noktalayamayacaksm hiçbir zaman beni. Okuduğun en güzel şiirde çıkacağım karşına. Anladığın kadar değil, ağladığın kadar hatırına geleceğim. Aklında bulunsun; sen ne kadar ağlarsan ben o kadar iyiyim. . .

Hiç ***çıkaramayacaksam içimden bu acı denen lekeyi*.**

Ve hiçbir ***mutluluk silemeyecekse döktüğüm kâğıtlardaki seni Ya da telafi etmeyecekse zaman artık bizi Unuturum! Bilesin*. . .**

Kader çizgimin en inceldiği yerde, cambazıyım düşeceğim yerin.

Yalnızlıkların içinde kalmış, Bir kalabalıktaydım.

Gelirsen olmaz artık. . .

Sen daha bu aşkın, İlkbahanndaydın.

Bense senin baharında, Dudaklarından dökülen bir yalandım. . .

Ömrüm sen içinde kalmış, ölüm kokuyorum. . . Kimseler yaklaşamıyor yanıma, bir başıma yalnızlığa

siniyorum. . .

***HER ŞEYE* RAÇMEN**

Bazen işler yolunda gitmez. Aksine her şeyin üstüne üstüne geldiğini düşünürsün, içinden bir şey yapmak gelmez. Sabah uyandığın yatak hâlâ dağınıktır. Güne merhaba dediğin o odanın içi, geceden kalma bir sigara küllüğünün zehri ile doludur. Küllüğün yanında boş kahve fincanı, onun yanında da kimsenin aramadığı ama şarjının her daim dolu olduğu bir cep

telefonu. Ya da tam tersi; birinin aramasını, mesaj atmasını beklediğin için hep hazırda tuttuğun bir cep telefonu. Ama çoğunlukla da kimse aramaz. Arasa da, o arayan, yolunda gitmeyen işlere bir yenisini eklemek için arar zaten. . .

Uyandığın gibi oturursun yalnızlığın yanma. Üstünü değiştirmeden, uykusuzluğunun üzerine sindiği pijamalarını çıkarmadan. Kahvaltı desen, en fazla bir kahve ya da demli bir bardak çay. Sahi, dışarıda hangi mevsim var? Bilmiyor olamazsın! Çünkü aslında sen perdeleri dışarıyı görmemek için değil, içinde olup bitenleri gördüğün için kapalı tutuyorsun. insanlar dışarıda gününü gün ediyor, sen ise oturduğun yerden gününü dün etmek için uğraşıyorsun. Herkesin çok mutlu olduğunu düşünüyor ve bir tek kendinin acı

çektiğini sanıyorsun. Sonra bir anda ayağa kalkıp etrafını çevreleyen tüm o duvarlardan bağıra bağıra öcümü alayım diyorsun, ama tıpkı önceki seferlerde de olduğu gibi bunu da beceremeyip boşu boşuna feryat ettiğini anlıyor, yine ve yeniden yarına çıkamıyorsun. . .

Belki işsizsin, belki de bu zamana kadar hiçbir işe sahip olamadın. Belki eşinden ayrıldın, belki de sevgilin tarafından terk edildin. Hayallerin yıkıldı ve sen tüm o hayallerinin altında kaldın. Her ne ise, sonuçta yarından bir beklentisi olmayan insansın. Yarından bir beklentisi olmayan insanlar, en çok da bugün yorulan insanlardır. Bunu da biliyorsun. Ama yine de elden bir şey gelmiyor değil mi?

Çok değil derdini anlatabileceğin en fazla birkaç arkadaşın vardır etrafında. Önce onlarla paylaşmak ister ama sonra vazgeçersin çünkü anlamayacaklarını düşünürsün. Anlamazlar da zaten. Kaldı ki sen de hiçbir zaman kafandakileri anlatacak cümleleri dilinin ucunda tamamlayamazsın. Sonra kitaplara sarılır, şarkılarla beslenirsin. Bir hüzün çöker üstüne. Hatta bazen dayanamaz, gözlerine hâkim olamazsın. Kırık bir sandalye gibi, ne tarafa yaslansan en çok da o tarafa devrilirsin. Her şey bir bir gelir üstüne. Anılar canlanır, acılar tazelenir ve sen yıpranırsın. . .

Ama denemelisin. . .

Sahi; her şeye rağmen mutlu olmayı hiç denedin mi?

Denedin ve olmadı değil mi? Olsun. Bir kez daha dene, hatta gerekirse bir kez daha yenil kendine.

Bir kez daha kaybet elinde ne varsa.

Kaybet işte kaybedeceğin ne kaldıysa.

Ama asla pes etme.

Her şeye rağmen yarını dört gözle bekle. . .

Belki yarın hiçbir şey düzelmeyecek ve her şey ters gitmeye yine de devam edecek. Olsun. Bir kez de her sabah dağınık bıraktığın yatağını toplayarak güne başlamayı dene. Sonra da geç aynanın karşısına ve yalnızca kendin için gülümse.

Kim ***bilir; belki de herkesten güzel gülüyorsundurî***

Kentler arasında dolaşıyorum, aklımdaki bir tek sen. . . Nereler uzak ya da nereler yakın umurumda bile değil. "Tek bildiğim; varmak istediğimsin. . . "

insan kalabilmek, Belki terk etmemek, Biraz da emek, işte hepsi hepsi bu. Adım sen ne koyarsan koy. Asıl sevmek bu demek.

Sesinde yalan var senin, anladım. Yüksek sesle bastıramıyorsun alçalmışlığını. . .

YARINLARIMA HAYAT OLUR MUSUN?

Ucuz harflerle, hatta altı sevgiyle eşilmemiş ama üstü aşkla inşa edilmiş cümleler kurarak anlatmayacağım seni. Zaten susmak varken konuşmak da neyin nesi ki? Susacağım işte, susabildiğim kadar seni. . .

Hem belli mi olur; birlikte susarsak belki söz söze geliriz seninle. Hatta yerle bir olmak yerine bir yerde olursak göz göze aşka da gidebiliriz seninle. Sahi, aşkın eşanlamı “kader” diyorlar, eğer öyleyse kaderime eş olur musun? Zaten kalıcı bir aşk istiyorsan önce kalmayı bileceksin, gitmeyi değil ki çoğu gitmek de, gitmek değildir zaten. . . Kiminin aklı kalır geriye, kiminin ise ağlattığı kalır geride. . .

Kalbim çok önceden incindi benim, ağır kaldıramıyorum. Gitmek ağır gelir bana. Gidersen, bu gidişi kaldıramam, biliyorum. . .

Ne ***zurnan seni anlatsa cümlelerim, “Bizi” sordular. . .***

Ve ***ne zurnan bizi anlatmaya kalksam, Tüm kelimelerimi “sana” yordular. . .***

Anlayacağın ben bitmem bitmesine de, sen başka bir aşka büyük başlar mısın bilmiyorum. Kim bilir; belki de gidiş yolun doğrudur. Ama varacağın yer hep yalnızlık senin. Bu yüzden yalnız kalmayacaksın yalnız gideceksin. Çünkü hiçbir güç beni senin ardın sıra gelecek kadar güçlü yapmaya yetmeyecek. Güç bulamayacağım hiçbir zaman kendimde. Ama unutma! Sen de hiçbir zaman güçlü olamayacaksın geri gelmeye. Bu yüzden sana gitme demiyorum. Tek diyebileceğim, gideme. . .

Öyle ya çok eksiğim artık. Ama sen yine de çok say beni. Ben, varmak istediğin yerlerde bitiremeyeceğin bu aşkın güzelliklerini kalarak kendime kötülüyorum. Kaldıkça da kötüye gidiyorum. Umarım bir gün durumum ağırlaşmaz. Çünkü ağırlaşırsa seni içimden atarım, bunu herkesten iyi biliyorum. . .

Ağrıyan aşkımla yazdığım bu satırların sonu da, Hece hece eksilttiğim şiirlerimin eceli de sensin. Bugün gidiyorsun.

Git!

Hatta yarın da gideceksin.

Gidebilirsin. . .

Ama bir gün mutlaka gel.

Gelmelisin!

Çünkü benim yaşamaya değil, Sana ihtiyacım var.

Bugün olmasa da, "Bir gün mutlaka geleceğim!" der misin? Demezsen, delisin. . .

Serkan Özel'den

Sıcak Ayaz

Ben sana ölümün kıyısında yaşama tutunmuş bir hayattan yeliyorum

Sonbahar yağmurunda sensiz ıslanacaksam, kahvemin yanında kahvesini yudumlayan sen olmayacaksan, kabustan korkarak uyandığımda sana sarılamayacaksam, beraber hayal kurup birlikte yaşayamayacaksam, beni sevdiğini söylemenin ne anlamı var ki? Madem bunları seninle yapamayacağım, daha fazla varlığına alıştırmadan git. Hiç olmazsa acıların tat versin bana. Nasıl olsa ben sevmekten vazgeçmeyeceğim. Bir gün olur da bunları benimle yaşamak istersen, ölüme terk ettiğin yerdeyim.

Serkan Özel

Bu okuduklarınız ölden bir aşkın hikayesiydi. O yüzden bana "nasıl bilirdiniz" diye

sormayın artık, çünkü ven
onu aşk diye bilirdim.

Kapalı Gişe Yalnızlık

Canı yanardı... "Geçmiş olsun!" derdim.
Yüreği burkulurdu... "Geçmiş olsun!" derdim.
"Ama seni seviyorum..." derdi. "Geçmiş olmasın!" derdim.
Niye biliyor musunuz?
Çünkü aşktı benim tek derdim...
Ama her şey gibi bu aşka da geçmiş oldu.
Zaten "Güzellik geçicidir..." demişlerdi ve haklıydılar çünkü benim sevdiğim de bir güzellik yaptı ve bizi geçmiş oldu.
Sonra ne mi oldu?
Sonrasını biliyorsunuz zaten...
Hem o benden geçmiş oldu hem de ben kendimden geçmiş oldum...

Serkan Özel

₺ 15.00
www.destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari

ISBN 978-605-4994-43-4
9 786054 994434

SERKAN ÖZEL Kapalı Gişe Yalnızlık DESTEK @ EDEBİYAT